Szövetségesek haláltáborai – A II. világháború másik oldala, ami kimaradt a történelemkönyvekből

Szövetségesek haláltáborai – A II. világháború másik oldala, ami kimaradt a történelemkönyvekből

2013. dec. 08

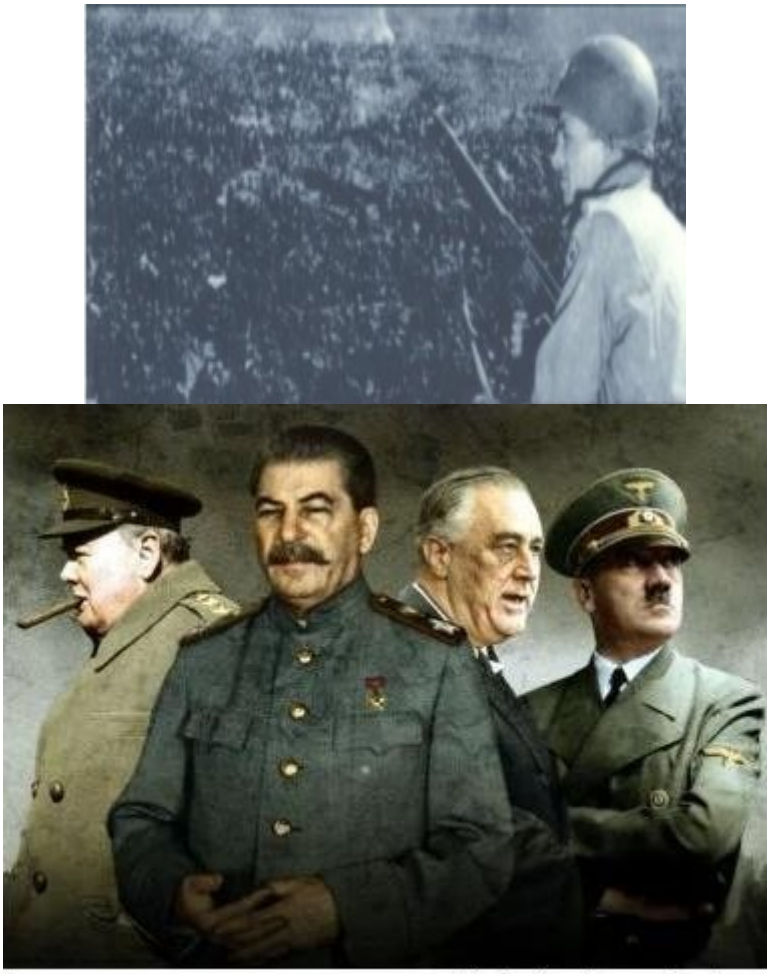

kép forrása: imageshack.us

AZ AMERIKAI, BRIT ÉS FRANCIA HALÁLTÁBOROK A II. VILÁGHÁBORÚ UTÁN

„kár, hogy nem ölhettünk meg több németet!”

(David Dwight Eisenhower)

Idézet **Dr. Ernest F. Fisher, az USA nyugalmazott ezredesének** leveléből (Arlington, Virginia, 1988):

„… Eisenhower nemcsak a nemzeti szocialista rendszert gyűlölte megszállottan, hanem mindent, ami német. **Az amerikai és a francia zónában több mint ötmillió német katonát zsúfoltak össze szögesdróttal bekerített gyűjtőhelyeken.** …Lábuk alatt hamar mocskos és fertőző ingovánnyá vált a talaj. Az időjárás viszontagságainak kitett, a legprimitívebb egészségügyi ellátást is nélkülöző, alultáplált foglyok hamarosan belehaltak az éhezésbe és a betegségekbe. **1945 áprilisától az amerikai és a francia hadsereg** nemtörődöm módon mintegy **több mint egymillió embert pusztított el**, főként amerikai táborokban. … Ez a példa nélküli tragédia több mint negyven esztendeig titokban maradt a szövetséges archívumokban. Hogyan került napvilágra **ez az iszonyatos háborús bűn**?
Az első nyomokat 1986-ban hozta nyilvánosságra James Bacque és munkatársa. … E bizonyítékokat olyan katonai jelentésekben találták meg, amelyeknek fedelén az „Egyéb Veszteségek” mézesmázos cím állt. Bacque-kal 1987 tavaszán találkoztam Washingtonban. Együtt dolgoztunk a National Archives-ben és a Virginia-i Lexingtonban lévő George C. Marshall Alapítványnál, és az általunk talált bizonyítékokat rakosgattuk össze.
Az amerikai és a brit kormány legfelsőbb szintjei által 1944-ben készített tervekből kiderült, hogy **Németországot, mint nagyhatalmat egyszer s mindenkorra el akarják pusztítani, méghozzá egy parasztgazdaság szintjére süllyesztve, ami milliók éhezését jelentette volna. … Eisenhower gyűlölete az amerikai történelemben példátlan HALÁLTÁBOROK borzalmait okozta.** … E borzalom nagyságrendjéről akkor nem nyerhetünk némi képet, ha azt tekintjük, hogy eme halálesetek száma sokkal nagyobb volt, mint amit a német hadsereg a nyugati fronton 1941 júniusa és 1945 áprilisa között okozott. Az elkövetkező elbeszélésben lehull a lepel erről a tragédiáról.”

Konrad Adenauer német kancellár 1948-as memoárjaiban olvasható, hogy az ***1945-48 közötti brutális üldöztetések során a 18 millió német menekültből 6 millióan vesztették életüket.*** (Olvasható a Crimes and Mercies c. könyvben is.) A háború után a német hivatalok kutatásokat kezdtek folytatni az eltűnt katonák és civilek megmaradt családtagjainál, valamint a postai bejegyzések között. Eszerint **1,4/1,7 millió németről mai napig sincs hivatalos adat.** Adenauer kancellár a hivatalos névsort átadta 1951-ben az ENSZ-nek. 1989-ben megnyitották a KGB titkos archívumait, ahol James Becque alapos kutatást folytatott 1992-93 között. Meglepően pontos nyilvántartást talált, melyet az oroszok a hadifoglyokról és a deportált civilekről vezettek. A német kormány vizsgálatai szerint az Odera-Neisse vonaltól keletre eső területekről az oroszok közel 220 ezer civilt hurcoltak el. Ez a KGB archívuma szerint 271.672 ember volt, akik közül 66.481-en haltak meg. A vizsgálatok alapján elmondható, hogy a KGB adatai megbízhatónak tekinthetők. **Az oroszok** 1941.jún.22 és 1945.szept.9 között **2.661.232 német katonát és civilt ejtettek foglyul összesen, akik közül 517.081-en haltak meg.** Tehát a fenti adatokból arra a következtetésre kell jutnunk, hogy az eltűntnek nyilvánított 1,4/1,7 millió német közül körülbelül félmillióan haltak meg szovjet táborokban, ***a nyugati szövetségesek táboraiban pedig a hiányzó 900.000-1.200.000 német veszítette életét a hivatalos halálozási arányszámok alapján számolt foglyokon felül.*** James Bacque és kollégái nagyon alapos kutatásokat folytattak a National Archives-ban, a Virginiai Lexingtonban lévő Geogre C. Marshall Alapítványnál, az Amerikai Külügyminisztérium Archívumában, az USA Nemzeti Levéltárában, az Orosz Föderáció Elnökének Archívumában, államvezetők naplóiban, emlékirataiban. A katonákkal, magas rangú tisztekkel, hivatali vezetőkkel folytatott beszélgetések kellő bizonyítékkal szolgáltak arra, hogy bizonyítsák, az USA és szövetségesei hogyan követték el ezt az iszonyatos háborús bűntettet.

Stephen E. Ambrose, a II. Világháború vezető történésze a következőket írja egy Bacque-nek címzett levelében:

„Története szenzációs és megdöbbentő, amit nem lehet többé elhallgatni. … Ön tudja, mi az igazság azokkal a fiúkkal, azoktól idéz, akik jelen voltak és a saját szemükkel látták, Ön birtokolja ***egy olyan borzasztó igazság körvonalait****, amelyet alig tudok elviselni. …Kimondhatatlan szégyennel tölt el. … Ön valóban nagyszabású történelmi felfedezést tett, amelynek teljes hatását sem Ön, sem én, sem bárki más nem tudja teljesen elképzelni. …”*

1.DÖNTÉS NÉMETORSZÁG SORSÁRÓL

A MORGENTHAU-TERV:

Roosevelt egy nyilatkozatában így fogalmaz: „Keménynek kell lennünk Németországgal, úgy értem a német néppel, nemcsak a nácikkal. **Vagy kasztrálni kell a német népet vagy úgy kell elbánni velük, hogy ne tudjanak olyan embereket nemzeni, akik a múlt példáját követnék.**” **Henry C. Morgenthau amerikai pénzügyminiszter**Eisenhower tábornokkal volt a legelégedettebb, mert ahogy mondta, ő **„keményen akart a németekkel bánni”**. (1943-ban, Teheránban, az Orosz Nagykövetségen tartott vacsora során **Sztálin** a következőket mondta: **„A háború után 50.000 német tisztet akarok felsorakoztatni és lelőni.”** Roosevelt fia, **Elliott**, aki akkor az USA hadseregének dandártábornoka volt, **válaszul** poharát emelte **„nemcsak az ötvenezerre, … hanem még sokszázezer német halálára”**.)

Morgenthau 1944 szeptemberében elkezdte a terv kidolgozását. Határozott elgondolása az volt, hogy **Németországot ipara és bányái tönkretételével „állattenyésztővé” kell tenni, egy hatalmas farmmá kell változtatni. Tudta, hogy az ipar lerombolása komoly éhínséghez vezetne.** Cordell Hull szerint: „A Morgenthau-terv Németországból a földek kivételével mindent kitörölne. Ez azt jelentette, hogy a német lakosságnak csak 60 %-a tarthatta magát el a földből, a fennmaradó 40 %-ra halál várt volna.” **Ez kb. 20 millió német halálát jelentette volna.** Morgenthau Churchillel Quebeckben folytatott tárgyalásán rámutatott, hogy ha a német ipart lerombolják, a nyersanyagért folytatott küzdelem lecsökken és **megnyílnak a piacok a brit, amerikai és francia gyáriparosok előtt.** A tervet egy **titkos jegyzékben** fogadták el, melyet Morgenthau kirobbanó örömmel fogadott: megkaptuk, amit akartunk” – mondta. Lényege: „… A Ruhr- és Saar-vidék iparának e megszüntetésére irányuló program várt **célja**

Németországot jellegben elsődlegesen mezőgazdasági és földművelő országgá változtatni.” (Aláírások: FDR és WSC, 1944. szeptember 16.)

Fred Smith pénzügyminiszter így ír: „ A Morgenthau-terv 1944. augusztus 7-én du. kb. 12.35-kor Dél-Angliában egy sátorban született meg. A tervet Dwight D. Eisenhower tábornok terjesztette elő. … aki így szólt: Nem érdekel a német gazdaság és személy szerint nem támogatom, ha az a németeknek bármiféle könnyebbséget jelenthet. A németek kivívták a büntetést. Nem kérdés, hogy **a vezéreiknek és az SS csapatoknak halálbüntetést kell adni, ám a büntetés ezzel még nem érhet véget.** … nem látom értelmét, hogy egy paranoiással szelíden bánjunk, **a német lakosság összessége paranoiás.** … **kemény kézzel kell bánni velük.** Semmi értelmét nem látom, hogy támogassuk gazdaságát vagy bármiféle lépést tegyünk a megsegítésükre.” (Fred Smith: United Nations World, 1947. március. Beszerezhető az ENSZ Könyvtárból, New York.)

Lord Keynes brit közgazdász 1944. november 26-án kérdezte egy beszélgetés keretében Roosevelt elnököt, vajon „teljesen agrárgazdaságot” tervez-e Németország számára. Roosevelt elmondta, hogy bár az amerikai közvéleménynek azt mondták, a tervet elvetették, **titokban** azonban **szándékukban áll megvalósítani.** Roosevelt elmondta, hogy „nem szorítják teljesen” agrárszintre, a terv **„meglehetősen messze ment a Ruhr-vidék iparának visszaszorításában és számos alapvető német iparág megszüntetésében.**”
Herbert Hoovernek, volt amerikai elnöknek adott amerikai hírszerzési jelentés szerint **„a német gazdasági termelés adatainak csak egyötöde hihető, a többi meghamisított, hogy a felsőbb körökre jó benyomást tegyen. Az alacsonyabb beosztásúak közé Morgenthau emberei épültek be.” Ez a politika általános éhezést eredményezett Németországban a civil lakosság körében is.** Nyilvánvaló, hogy **a Szövetségesek politikája 1945 májusától bő egy évig szándékosan akadályozta a németeket saját élelemellátásukban és élelmiszerimportjukat fedező exportjukban is. Svédországnak és Svájcnak is megtiltottak minden segélycsomag szállítását.**”
(Alfred de Zayas: Nemesis at Potsdam, Lincoln és London, University of Nebraska Press, 1989.) A hiányról és többletköltségekről panaszkodó Szövetségesek szállítottak ugyan némi búzát Németország számára, ám közel sem annyit, amely fedezte volna a rengeteg rekvirált ipari (szétszerelt gyárak, üzemek, gépek,) és mezőgazdasági gépek, állatok, stb. értékét és közel sem annyit, hogy az megakadályozza a tömeges éhhalált, épp csak annyit, hogy egy kommunista forradalmat megelőzhessenek.

Churchill csak annyira akarta Németországot legyengíteni, hogy Oroszország ellen hasznos csatlós állam lehessen és védelmet nyújtson

Nagy-Britannia számára.
Ma már tudjuk, hogy **Churchill utasította vezérkarát, „hidegvérűen vizsgálják meg, kifizetődő lenne-e mérges gáz bevetése**, elsősorban mustárgázra gondolok”. (1943. dec. 2-án Bari kikötőjében az elsüllyesztett John Harvey amerikai hadihajón 2000 mustárgáz-bombát találtak.) **Nagy-Britannia 1942-től ötmillió antrax-al preparált élelmiszercsomagot gyártott a Gruinard-szigeten, melyet Németországra akartak ledobni,** de az 1944 júniusi partraszállás miatt erre nem került sor! (A szigetet csak a 90-es évekre sikerült megtisztítani.) **Churchill 1939** novemberi rádiónyilatkozatában ez áll: ***„Ez a háború egy brit háború és célja Németország lerombolása, … Kiéheztetjük a németeket. Leromboljuk városaikat. Felégetjük terméseiket és erdeiket.”***
Churchill 1945. febr. 7-i parlamenti beszédéből: ***„… Már megöltünk 6-7 millió németet, tehát van elég hely Németországban a keleti régiókban élő németek számára”.***

Sztálin egyetértett a Morgenthau-tervvel, ahogy Churchill mondta: ***„Oroszország szándéka, hogy megszerezze a német gépeket, harmonizál Nagy-Britannia azon érdekével, hogy betöltse a Németország hagyta űrt.”***

2. AZ EGYEZMÉNYEK MEGSZEGÉSE

1910. január 26-án az USA is aláírta a *Hágai Szerződést*, melynek néhány fontosabb pontja a következő volt:

- A hadifoglyok az ellenséges kormány felügyelete alatt állnak, de nem az őket fogva tartó személyek és egységek felügyelete alatt. **Emberi módon kell velük bánni.**Tulajdonukban marad minden, kivéve fegyverek, lovak és hadi iratok.

- Az állam joga a hadifoglyok munkába állítása. Ezek **a munkák nem lehetnek túl nehezek.**

- **A kormány kötelessége a hadifoglyok ellátása. Ennek ugyanolyannak kell lennie, mint az adott kormány csapatainak ellátása.**

- ***Béke esetén a hadifoglyokat a legrövidebb időn belül el kell engedni és hazaszállítani.***

1929. július 27-én az USA, Nagy-Britannia és Franciaország is elfogadta Genfben azt a megállapodást, melynek értelmében hadifoglyai **a Nemzetközi Vöröskereszt**felügyelete alatt is állnak.

1943-ban azonban **a Szövetségesek megállapodtak abban, hogy a német hadifoglyokat rabokként kezelik, akikkel az adott ország katonai parancsnoka rendelkezik.David Dwight Eisenhowert 1945-ben felhatalmazták – *megszegve a Hágai és Genfi Egyezményt* -, hogy a német hadifoglyokat nem kell elengednie, hanem továbbra is fogságban tarthatja**, ily módon a hadifoglyok ki lettek szolgáltatva a győztes állam terrorjának.

Philip Lauben ezredes 1987 novemberében nyilatkozta James Bacque írónak: **„… a Vorges-i régió amerikai és francia táborok annyira rosszak, hogy egész Vorges egy nagy HALÁLTÁBOR”.** Lauben ezredes rendszeresen dolgozott a heti POW- és DEF-dokumentumokkal, és kijelentette vallomásában, hogy **az Egyéb Veszteségek kategória alatt halált vagy szökést értettek.** Később Lauben ezredest a Pentagon megfenyegette, nyilatkozatát pedig módosítania kellett a BBC-riporterének.

Tom F. Whayne ezredes 1946 januárjában! azt jelentette, hogy **a táborok „erősen túlzsúfoltak és a járványokhoz ideális feltételeket biztosítanak”**. (Jelentés USFET Főhadiszállásnak, 1946. január 8., Tom F. Whayne ezr., in RG 332, 383.6, 51-es irattartó.) **Pollack alezredes „előrehaladott mértékű éhezést” jelentett** az ausztriai amerikai táborokból (1945. szeptember 26. RG 112, 54B és 36, NARS), **Ashe őrnagy éhezést jelentett** Berlinben (1945. nov.24., RG 112, 615-ös irattartó, NARS), és **a Nemzetközi Vöröskereszt „riasztó állapotokat” jelentett** a franciaországi amerikai táborokról (1946. 740.00114 EW 1-146-3047, 3624-es irattartó, Külügyminisztérium).

George S. Patton tábornok Beatrice Pattonnek írt levelében így fogalmaz: „Pokoli dolog nemtörődömséggel háborút viselni és csalárdsággal győzedelmeskedni.” A POW-táborokban történt **borzalmas NÉPÍRTÁST több fontos intézkedéssel érte el Eisenhower és vezérkara, mellyel megszegték a Genfi Egyezményt:**

- **FOGLYOK SZABADON BOCSÁTÁSÁNAK MEGAKADÁLYOZÁSA:** 1945. május 13-án Omar Bradley és Lee tábornokok parancsba adták **a foglyok szabadon bocsátását, de Eisenhower május 15-én egy SHAEF-rendelettel ezt hatályon kívül helyezte** (SHAEF Központtól, 6. Hadseregcsoport jelentései, NARS, Washington).(SHAEF: Legfőbb Főhadiszállás, Felderítő Szövetséges Erők)

Werner Waldemar ezredes (vöröskeresztes egység) vallomása (1990.dec.Toronto) bizonyítja, hogy a Clark tábornok olaszországi parancsnoksága idején **több ezer szabadon engedett foglyot Eisenhower utasítására az amerikai tisztek újra elfogtak, bebörtönöztek és rabszolgamunkára szállítottak Franciaországba.**

- **A SZÁLLÁS ÉS KORHÁZI ELLÁTÁS FELTÉTELEINEK HIÁNYA:** 1945. április 21-én egy Eisenhower aláírású SHAEF üzenet tudatta a tisztekkel: **„Az új fogolytáborok szállást és egyéb komfortot nem biztosítanak**. … a helybeli anyagokat felhasználva majd maguk a foglyok tökéletesítik.” A foglyoknak azonban nem engedélyezték még azt sem, hogy a „helybeli anyagokat felhasználva” szállást készítsenek, egy május 1-jei hadmérnöki parancs ezt kifejezetten megtiltotta.(Ad Sec Com Z Főhadiszállás, Hadmérnöki részleg, USA. IN RG 332,12. Irattartó, NARS, Washington). Roosevelt április 12-i halála után Truman elnök folytatta elődje politikáját.
Március 21-én ismét csökkentették az élelmiszer fejadagokat. Valentine M. Barnes alezredes is elismeri egyik levelében, hogy **nem igényeltek elegendő fejadagot a hadifoglyok számára**. Áprilisban **az amerikai hadsereg raktáraiban valójában bőven volt sátor és élelmiszer,** de arról nem ír, ezek miért nem jutottak el a foglyokhoz. Április 22-én a hadseregnek 50 napnyi normál tápértékű fejadag állt rendelkezésre, mely 5 millió embernek biztosított volna 4000 cal./nap/fő élelmet, további 50 napra 2000 kalória élelmet. „**Hatalmas mennyiségű elfekvő német készletek voltak**…, de ez nem jelentette, hogy ehhez a katonai egységek hozzáférhettek volna vagy azokat közcélokra használhatták volna.” (Ross and Romanus: The Quartermaster Corps, 537.o.) A szolgálatban lévő hadtáptisztek ezeket a készleteket nem kaphatták meg, mert **a parancsnokoló tábornokok ezeket megtagadták**. (Lee tábornok rendelkezése. In: RG 331, 383.6, 156.irattartó, NARS, Washington).

Az Egészségügyi Alakulat táboraiba kirendelt orvosok jelentéseiben **az elhalálozások okaiként az éhezést, vérhast, tífuszt, tüdőgyulladást, tetanuszt, vérmérgezést, végkimerülést, kóros soványságot jelölték meg. A betegségek közül a tüdőgyulladás és a vérhas tette ki az elhalálozások 85 %-át. A minden ellátást nélkülöző kórházakban** az ápoltakat tanuk elmondása szerint ágyukból betegen és félmeztelenül küldték vissza a táborokba, mialatt ugyanazok a kórházi ágyak ezrével álltak üresen. A jelentésekben olvasható, hogy 8 gyűjtőkórházban 1.062 üres ágy volt, az un. „PWTE-t támogató kórházakban” pedig júniusban 16.229 szabad ágy volt, miközben**a táborokban tízezrével haldokoltak**

a betegek. (Napi Ad See Jelentés, 1945. június 18. RG 332 15-ös irattartó, NARS Washington.)

Idős, kórosan sovány német fogoly Rheinsbergben

- <u>AZ ÉLELMISZER FEJADAGOK CSÖKKENTÉSE ILL. MEGTAGADÁSA:</u> Churchill, Eisenhower és Sir Alan Brook hadseregtábornokok 1945. május 15-én tárgyaltak **a foglyok fejadagjainak csökkentéséről**. Olyan emberek élelmét akarták csökkenteni, akik az amerikai hadsereg szeme láttára haldokoltak már akkor is. Azt a több millió foglyot, akiket **titokban Eisenhower DEF-státuszba minősített át, elvesztették jogaikat az életben maradáshoz élelem hiányában.** (Jegyzőkönyv, CIGS, 1945. május 15. In: RG 59 740.00119, Control Germany 161445, 3666-os irattartó, Külügyminisztériumi Archívumok, Washington.) (POW jelentése: hadifoglyok; DEF: lefegyverzett ellenséges erők)

<u>Lee tábornok szerint egymillióval több ember volt az európai táborokban, mint amennyit a SHAEF elismert.</u> Ez azt a célt szolgálta, hogy meghiúsítsa Lee-nek a foglyok élelmezésére irányuló célját. A dokumentumokból jól látható, hogy a hadszíntér tábori csendőrségének felügyelője által 1945. június 2-án, egy napon kiadott két jelentés között a foglyok eltűnnek. **<u>Az élelem-kibocsátást a SHAEF G3-tól kapott fogolyszámra alapozták, mely 1 millióval kevesebb volt a valóságos adatnál.</u>**(A tábori csendőrség felügyelőjének júliusban kiadott jelentése, a SHAEF G3 fogolyszám csökkenés 900.000. QM Jelentések, Abilene., valamint Frankfurti am Main Főhadtörténészi Hivatal jelentése.)
<u>Eisenhower 1945 májusában írásban rendelkezett a foglyok élelmiszer fejadagjának lecsökkentéséről.</u> Az eljárás szerint további írott parancs hiányában a tisztek megtagadták a szükséges táplálékot és egyéb ellátmányt. Hughes, aki Eisenhower egyik különleges segédtisztje volt, így ír naplójában:**„Nehézséget okoz a német hadifoglyok fejadagjainak lecsökkentése.”**
(Hughes Iratok, Kongresszusi Könyvtár, Kézirat-részleg, Washington). Meg kell jegyeznünk azt a tényt – melyet gyakran meghamisítanak – hogy az 1944-45-ös gazdasági évben sokkal több búza, rozs és kukorica volt Németország, Franciaország, Nagy-Britannia, Kanada és az USA együttes területén, mint ugyanezeken a területeken 1939-ben. Az USA és az Egyesült Királyság termelésnövekedése jóval felülmúlta a Ny-Németország és Franciaország termeléskiesését. A kanadai búza-többlet 1944-45-ben 440 millió véka felett volt. Az USA-ban kukoricából is nagy volt a felesleg. Franciaországban az 1944-es búzatermelés a fogyasztásnál 500 ezer tonnával volt nagyobb. (McSherry tábornok jelentése, SHAEF, Rosenman bírónak, 1945.márc.15. Rosenman iratok, Hyde Park). A legnagyobb pusztulást elszenvedett és egyben a legnépesebb zóna Németországban a brit zóna volt, ahol 1945 nyarán igen magas búza- és rozstermést arattak le (170 %-os!!!), a britek a

foglyokat használták fel az aratáshoz. (Árpaszem Művelet – Barleycorn Operation). **Tehát az USA és Európa élelmiszerhiányára NEM lehet hivatkozni!** Kanada 1945 folyamán 6 milliárd dollárnyi élelem- és pénzajándékot adományozott Nagy-Britanniának. Az USA nemzeti összterméke a háború alatt 50 %-al növekedett, és 25 milliárd dollárt adományozott Nagy-Britanniának. (H. Duncan Hall: North American Supply. London. H.M.Nyomdahivatal, 1955.)

„Az Egyesült Államokból és a helyiektől" az amerikai hadsereg a foglyok részére **napi 2,5 millióval több fejadagot szerzett be 1945 júliusában, mint amennyit a foglyoknak kiadott.** Augusztusban ez napi 3 millióra emelkedett. **A „helyi beszerzés" kifejezés a hadseregnek a németektől való élelmiszer-rekvirálására utal, ami tömeges élelmiszerhiányt okozott Németországban! A francia haderő szintén nagyon jelentős mennyiségű élelmet konfiskált a német polgárságtól, aminek súlyos élelmiszerhiány lett a következménye, és széleskörű éhínséghez vezetett !!!** (A német-osztrák ügyek főtitkára, 1945. aug. 2., in Series Y Internationale, 1944-49, 282. köt. 120.o. Quai d'Orsay). De Gaulle tábornok képviselője 1945 decemberében ezt írja: „A francia zónában az embereket legjobban **a francia haderő rekvirálásai sújtják**". (In Series Y Internationale, Y51-1, 1945. nov./dec., 283.köt., 241.o.)

A Nemzetközi Vöröskereszt szerint ***a német lakosság és menekültek ennek következtében éheztek***. Az amerikai hadsereg rekvirálásai és a közlekedés megszűnése miatt fennálló általános élelmiszerhiány következtében a németek még minimális fejadagot sem tudtak a német lakosságnak és a német területeken tartózkodó egyéb nemzetiségűeknek és hontalanoknak juttatni. (Max Huber a Külügyminisztériumnak, 1945.aug.30. In: 800.142/9-2745, külügyminisztériumi, NARS, Washington.) Jelentés készült arról, hogy **az amerikai csapatok 1945 júliusában német falusiaktól (francia zónában is) 100 birkát, Csehszlovákiában Domazlicében és Hosfounban 100.000 húskonzervet, tonnaszám szárított borsót, cukrot, birkát és 700 tenyészlovat rekviráltak**. (Hadügyminisztérium a SHAEF Forwardnak, június 9. In: SHAEF Távirati Napló, Abilene.) M. Layeillon francia diplomata szerint „a Szövetségesek szemet hunynak a Németországban állomásozó csapatok rekvirálása felett, mely összességében nagyon jelentős." (Series Y Intern. 1944-49, Y-59-2, 363. köt.,nov.Quai d'Orsay, Párizs.)
1945 augusztusában az amerikai hadsereg raktáraiban még mindig **778.000 „élelmezéshez szükséges német felszerelési"** cikk volt, **2.106.000 tisztításhoz szükséges felszerelési cikk, 99.000 személynek elegendő étkezési felszerelés, 6 millió toalett cikk, 227.000 darab barakk-felszerelés, 920.000 méter egyenruhaanyag és 19.000 tonnát meghaladó orvosi felszerelés volt!!!** (Használható ellenséges hadieszközök leltára, katonai kormányzó jelentése, 1945. augusztus, Abilene.) **Henry C. Settle ezredes**, a Le Havre-i 106. hadosztály helyettes parancsnoka mondta egy Bacque-el (a témában

kutató író) folytatott beszélgetése során:
„Annyi élelmünk volt, hogy azt sem tudtuk, mit kezdjünk vele… csak meg kellett főznünk.” Littlejohn tábornok Eisenhowernek okt. 10-én írt levelében arról ír, hogy az Amerikai Hadseregnek jelentős feleslege van bizonyos tételekből, és ezeket el kellene osztani. „ … **a felesleg 1945 októberében 39 %-os volt!!!** … felkértek, hogy növeljük a hadseregben a gyümölcsléadagokat.” (In: RG 92, Vezérlő Hadbiztosi Hivatal, Általános Levelezés, 1936-45. 587-es irattartó, NARS, Washington.) A felesleget néhány tiszt az USA-ba akarta visszaküldeni.

A Le Figaro-tól Serge Bromberger újságíró készített interjút a francia táborok felügyelőjével, a francia Louis **Buisson tábornokkal,** aki elismerte, hogy **a német foglyok csak napi 900 kalóriát kapnak**. Így nyilatkozott: „ez pusztán arra elég, hogy egy ágyban mozdulatlanul fekvő ember ne haljon meg túl hamar”. (Le Figaro, 1945. szept. 22. és 29.) Bromberger újságíró pedig így írt: „Egy teljesen hiteles forrás, **Le Meur atya, aki látta az éhező embereket a táborokban** megerősítette, hogy **a foglyok állapota nyomorúságos.**” Buisson tábornok fényképeket mutatott Brombergernek, aki azt írta egy cikkében: **„csontvázaknak látszottak.”A franciák sok**, az amerikaiak által nekik átadott **foglyot szándékosan azért éheztettek, hogy rávegyék őket a francia Idegenlégióban való szolgálatra.** „1946-ra a Légió 20.000 emberéből 60 % német volt.” (Arthur L. Smith Jr.: Warrior Without Honor: Germany’s War Veterans 1945-49. 2. fejezet 70.o.)

- DEF-STÁTUSZBA TÖRTÉNŐ ÁTSOROLÁS: A POW (hadifogoly) státuszban fogva tartottakat Eisenhower egy 1945. március 10-i utasításában átsoroltatta DEF (Lefegyverzett Ellenséges Erő) státuszba (melyet 1945. április 26-án a CCS jóváhagyott!), aminek azért volt döntő jelentősége, mert míg a hadifoglyokat az USA élelmezte, addig a DEF státuszban lévőket „a Szövetséges Erők felügyelete alatt a Német Hadseregtől várják élelmezésüket, elbocsátásukat és képviseletüket.”
Ezzel sikerült megkerülni és kijátszania a Genfi Egyezményt!
A német hatóságok viszont nem tudták ellátni a több millió DEF-státuszban lévő foglyot, mert **a Szövetségesek megszüntették a központi német szerveket, a jóléti intézményeket és a Német Vöröskeresztet is**, így eltörölték a kereskedelem fontos összetevőit, **a fenntartásra nem maradt „hatóság”!!!** 1945. aug. 04-én Eisehower utasítására már a fogvatartott teljes német haderő **DEF-státuszba lett átsorolva, mely a halálozási arány megnégyszereződését jelentette. „Indoklás nincs.”**- írta. (Eisenhower a CG-k keleti és nyugati hadkerületeinek, 1945.aug.4., In: RG 332 amerikai hadszínterek, II.VH, SGS 370.01 NARS, Washington.)

- A NEMZETKÖZI VÖRÖSKERESZT ÉS MINDEN MÁS SEGÉLYSZERVEZET LÁTOGATÁSÁNAK ÉS SEGÍTSÉGNYÚJTÁSÁNAK MEGTILTÁSA:
A háború vége felé az USA felhatalmazta a svájci kormányt, hogy vegye át

a németektől a Védelmező Hatalom szerepét. 1945. május 8-án a német kormányt megszüntették, az Amerikai Külügyminisztérium közölte a washingtoni svájci nagykövettel, hogy kormánya megszűnt védelmező hatalom lenni. (Külügyminisztérium a Követségnek, Párizs, 1945. május 12. In: 740.62114/5-445. Külügyminisztérium).

Az Amerikai Külügyminisztérium értesítette a Nemzetközi Vöröskeresztet, hogy nincs értelme a további látogatásoknak, mivel nincs Védelmező Hatalom, melynek jelenteni lehetne. ***Ezzel a kül-és hadügyminisztérium kijátszotta a Nemzetközi Vöröskeresztet és a svájci kormányt.*** Ez az intézkedés végleg megpecsételte a több millió fogoly sorsát. **Eisenhower rendeletben tiltotta meg a tiszteknek, hogy a foglyok a német lakosságtól bármilyen élelmiszert és egyéb segítséget kapjanak,** amit azonnali lelövéssel büntettek. ***A hadügyminisztérium megtiltotta, hogy a Nemzetközi Vöröskereszt Bizottsága (ICRC) meglátogassa a táborokat és továbbítsa a foglyoknak a 13,5 millió darab vöröskeresztes élelmiszercsomagot!, mely tilalmat még az adományokra is kiterjesztették!, valamint arra, hogy a német foglyok postát kaphassanak vagy küldhessenek!*** A 13,5 millió magas proteintartalmú élelmiszercsomag 12.000 kalóriát tartalmazott és **minden német foglyot 1946 tavaszáig életben tarthatott volna!** (E.W.Mayer, a Nemzetközi Vöröskereszt küldöttjének levele Edwin Plittnek, Külügyminisztérium, 1945. július 26. In: 711.62114 Posta/7-2645., valamint egy jegyzőkönyv a SCHAEF G5-nek vöröskeresztes küldöttekkel 1945. június 13-n, Párizsban folytatott értekezletéről. In NARS, Washington.)
A franciák rendelkeztek ezen felül még 1,6 millió élelmiszercsomaggal. **A többletélelmiszer-csomagokat**, melyeket a Vöröskereszt gyűjtött össze különféle országokból, ***a SHAEF elkobozta***. (Frederik M. Vinson pénzügyminiszter utasítása a külügyminiszternek. 1945. nov. 28. In: 740.62114/11-2845, Külügyminisztérium és Dunning of Amcoss a SHAEF G1-nek, máj.29. In: 383.6/6 27-es irattartó, NARS, Washington.)

1945 május végén **svájci raktárakból, ahol 100.000 tonna élelmiszerkészlet volt, két tehervonatot indított el a Vöröskereszt Nemzetközi Bizottsága Mannheimba és Augsburgba**. Az amerikai tisztek azzal az indokkal fordították vissza a szerelvényeket, hogy **raktáraik tele vannak**. Max Huber a Vöröskereszt Nemzetközi Bizottságának elnöke így ír jelentésében: „Miután a németországi szövetséges hadseregek által megígért, de rendelkezésünkre nem bocsátott vonatok hiányában sajátjainkkal szállítmányoztunk Németországba, … **vonatainkat nem fogadták**. A raktárak telítettsége pozitív bizonyítékot szolgáltatott arra, hogy **a kiosztások továbbra is függőben maradtak**. … Nem egyeztethető össze szervezetünk hagyományával az, hogy tétlenül álljunk, mialatt hatalmas segélykészletek állnak azonnal rendelkezésünkre, valamint ismerve a rengeteg tábor folyamatosan egyre veszélyesebbé váló helyzetét.” (Max Huber jelentése a Külügyminisztériumnak, 1945.aug.30.) **Huber állítása szerint olyan sok volt az élelem, amit nem fogadott a szövetséges**

hadsereg, hogy vagonok ezreire volt szükség azok visszaszállítására Párizsba és Brüsselbe. A genfi Nemzetközi Vöröskereszt tulajdonában lévő 500 teherautón kívül Hubertnek továbbiakért is folyamodnia kellett, hogy a genfi adományozóknak visszavihesse **a 30.000 tonna készletet**. ***Az USFET Eisenhower aláírásával közölte, hogy raktáraik telítettek és megfelelő mennyiségű készlet áll rendelkezésükre.*** (Eisenhower a hadügyminisztériumnak, 1945.nov.2., RG 332 7-es irattartó.) **A német civilek ellátását, az árvák örökbefogadását, és egyéb szociális segítő munkát szeretett volna elvégezni Németországban az Amerikai Kvékerek Társasága, akiket Eisenhower** azzal **utasított el**, hogy ezeket a feladatokat a német népjóléti képviseletek látják el, viszont német képviselet nem létezett, annak ellenére sem, hogy azt a németek háromszor is kérvényezték. (Levelezés Pickett, Eisenhower és Marshall között, 1945.júl.13. NARS, Washington és jegyzőkönyv vöröskeresztes társaságok találkozója, Genf, 1946.jan.14. Mr. Dayton beszéde.) D.A. Davis, a New York-i **YMCA hadifogoly-segélyezésétől** július 9-én javasolta az Amerikai Külügyminisztériumnak, hogy az amerikai hadseregtől kapott **minden áruért fizetnének**, csak el tudják juttatni azokat az amerikai táborokban fogva tartott német foglyoknak. **Az ajánlatot elutasították.**

Meg kell jegyeznünk, hogy kb. 2 millió szövetséges fogoly ellátása Németországban a háború befejezése előtt teljes mértékben megfelelt a Genfi Egyezményben foglaltaknak. **A németországi fogolytáborokat és koncentrációs táborokat is! rendszeresen látogatták és felügyelték a Nemzetközi Vöröskereszt küldöttei, és azokról jelentések is készültek.** A német kormány 1.500 kalóriát biztosított a szövetséges foglyoknak, valamint a **megfelelő szállás mellett biztosította a postai küldemények átadását is!**, mely naponta + 2.000 kalóriát jelentett minden fogolynak. Így **a szövetséges foglyok a háború végéig napi 3.500 kalóriával voltak ellátva, valamint megkapták a külföldről érkező ruha- és gyógyszerküldeményeket is!** ***A szövetséges foglyok 98 %-a tért haza épségben a német táborokból 1945 májusában az Amerikai Vöröskereszt hírközlése szerint!!!*** (Hadügyminisztérium RG 407 AG055, 1948. aug.26. és a Vöröskereszt. In: SHAEF Iratok, NARS, Washington.)

- AZ ADATOK MEGHAMISÍTÁSA: 1945 augusztusában Littlejohn pontosan elismerte, amit májusban Lee tábornok mondott: **„A hadsereg kevesebb fogolyról tesz jelentést, mint amennyi van.”** Littlejohn aug. 27-i memorandumában, melyet a Hadszíntér Szolgálati Erők főparancsnokának írt, arra a következtetésre jutott, hogy ***a hadsereg adatai nagyon „pontatlanok, az élelmezendő emberek száma valójában 1.550.000-rel nagyobb. A hivatalos 3.700.000-es kérelmi alappal szemben összesen 5.250.000-en vannak.”*** (Littlejohn a CG-nek, TSFET Főhadiszállás, 1945.aug.27. In: QM Jelentések, NARS, Washington.) Németországban több, mint **200 amerikai tábor** volt, Németország francia zónájában, valamint Franciaországban

együttesen **több, mint 1.600 francia tábor működött.** Legalább tízszer annyi német halt meg francia és amerikai táborokban a háború után, mint 1941 júniusa és 1945 áprilisa között É-Európában a nyugati front összes csatájában.

A valóságos elhalálozási arányszámok fő bizonyítékaként jelölhetjük meg a „Medical History, European Theater of Operations" (Egészségügyi Történet, Európai hadszíntér), 14. kötet, 16. fejezet, RG 332, 166. i, Nemzeti Archívumok, Washington DC-ben található dokumentumot. Az ebben található táblázatok az amerikai hadsereg egészségügyi alakulatai által az Európai Hadszíntéren 1945. május – júniusában készült felméréseken alapulnak. Ezekből az adatokból arra lehet következtetni, hogy **az éves elhalálozási arány 35,6 % volt (havi 2,9 %)!**. **Bad Kreuznachban** (szintén POW-tábor) az arány még magasabb volt, **havi 4,2-5,4 %** között mozgott. Julien százados szerint, az amerikaiaktól átvett **heidesheimi táborban havi 3 %**, **a remageniben havi 5,5-10 % közötti és a rheinbergi táborban havi 3-15% közötti volt az elhalálozás**. (Georg Weiss, Toronto, James Bacque-nek adott vallomása; Julien százados jelentése, 11 P60, Vincennes; Charles von Luttichau, Washington; Wolfgang Iff vallomása, Frankfurt.) Az ETO Egészségügyi Története felmérésében szereplő táborok közül hatban a megfigyelt elhalálozási arány magasabb volt 35,6 %-nál. **A Mentőtársaság sofőrjei által megfigyelt arány 43 % volt!** A halálozási adatok azt mutatják, hogy **a francia táborok is katasztrofálisak voltak.** A Német Menekültügyi Minisztérium 1950. március 31-én bejelentette, hogy a nyugatnémet családok még mindig nem találnak 1.407.000 személyt.

A Szövetségesek által a II. Világháborúban foglyul ejtett németek összlétszáma az összes hadszíntérről: 9.040.839 fő volt. Ebből az amerikaiak összesen 5.886.310 főt ejtettek, Északnyugat-Európában 5.224.310 főt. (Források: NW Europe: SHAEF G1, jún. 2. Italy-South Austria: Alexander hadseregtábornok a SHAEF-nek; Bejövő Napló, máj. 8 és 17., 1945, Abbilene. Germans int he US: Daniel Costelle: Les Prisonniers (Párizs: Flammarion, 1975), 208.o.) A dokumentumokból világosan kitűnik, hogy a SHAEF-USFET nyilvántartásokat szándékosan meghamisították, hogy kb. 1 millió foglyot elrejthessenek. **1945. június 2. volt az az időpont, amikor a hadszíntér tábori csendőrsége felügyelőjének (TPM) napi jelentését heti jelentésre változtatták és az átállás során egyszerűen töröltek 1.042.537 foglyot a nyilvántartásokból!!!**(Éjféli Csúsztatás) Az első június 2-i fogolyszámokat megadó SHAEF G3 táblázat 2.927.614 POW és DEF fogolyról szól, J.C.H. Lee tábornok levele azonban az adatot 3.878.000-re korrigálja, Lee tábornok és a SHAEF közötti vita tárgyát képező fogolyszám tehát 950.386 fő.

A hivatalos dokumentumokból tehát az alábbi adatokra következtethetünk:

Az USA által É-Európában foglyul ejtettek száma: **5.224.310 fő**

Hivatalos elhalálozások (heti 0,6 %-al számolva!)	
POW-táborokban (45.jún.9.-szept.8.):	145.208 fő
DEF-táborokban (45.máj.8.-szept.8.):	310.992 fő
TPM jelentésekből törölve 1945.jún.2.-án:	1.042.537 fő
Elhalálozások a franciáktól történő fogolyvisszaadáskor:	26.000 fő
Elhalálozások (45.szept.-46.jan.1.):	124.023 fő
Elhalálozások az elbocsátott foglyok között:	67.200 fő

Összes elhalálozás: 1.715.960 fő

Ez a cikk csak a SHAEF területén (Északnyugat-Európa) az amerikai hadsereg által foglyul ejtett német foglyok halálának vizsgálatára terjed ki (összesen: 5.224.310 fő). Nem vizsgáljuk az olaszországi, ausztriai és az észak-afrikai hadjáratok során az amerikaiak által foglyul ejtett 660.000 fogoly, az Észak-Európában a franciák, britek és kanadaiak által ejtett 2.020.529 fogoly, valamint az Olaszországban és Ausztriában foglyul ejtett 1.134.000 német fogoly sorsát, mivel ezekről nincsenek fennmaradt dokumentumok (összesen: 3.816.529). Tehát a 9.040.839 összes szövetséges fogolylétszámból csak 5.224.310 fogolyra jutó elhalálozást vizsgáljuk. Tudjuk, hogy még**1947-ben is működtek az amerikai, francia és brit táborok.** Fontos lenne annak vizsgálata is, hogy hány fogoly volt még ezekben a táborokban 1946. január 1-után, valamint azt, hogy mi lett a fent említett 3.816.529 fogoly sorsa.

3. AZ AMERIKAI, FRANCIA ÉS BRIT HALÁLTÁBOROK BORZALMAI

Az emberek behajtása a táborokba 1945 márciusa után Eisenhower parancsára a Rajna nyugati partján. Óriási területeket szögesdróttal vesznek körül és ide deportálják a foglyokat, köztük sebesülteket, amputáltakat, nőket, gyerekeket és öregeket is. Május 8-a után az összes hadszíntérről ilyen DP (POW) táborokba szállítják be a foglyokat marhavagonokban vagy teherautókon.

Annak ellenére, hogy **Eisenhower utasítására a fényképek és a legtöbb terhelő dokumentum megsemmisítésre került**, sok ezer német és amerikai szemtanú írta le könyveiben, cikkeiben, leveleiben és mondta el a táborokban uralkodó borzalmas körülményeket, az ott történteket, alacsony rangú katonáktól egészen a magas rangú tisztekig. (1950-ben az összes tábori dokumentumot és fényképet megsemmisítették, mely tényt Eddy Reese, a NARS vezető levéltárosa igazolt 1986-ban James Bacquenek tett nyilatkozatában.)

A Rajna-menti 6 mérföld kerületű Rheinberg táborában áprilisban egyáltalán nem volt élelem, úgy mint a többi „Rajna-réti" táborban sem. „**Nem voltak sátrak, sem épületek, sem főzési lehetőség, sem víz, sem latrinák.** Egy emberre 175 négyzetlábnyi hely jutott, de egy ideig ennek ötöde-tizede. Néhány táborban **annyi ember zsúfolódott össze, hogy még lefeküdni sem tudtak**. A 18-as Központi Kontinentális Fogolytáborban 33 ezer hadifogoly van, befogadóképessége 6-8 ezer."(Tábori csendőrség-felügyelő története, 1945.máj.18., 4.o. In: RG 332, 22.irattartó, NARS, Washington) **Katasztrofális zsúfoltság, megbetegedések, a rossz időjárás és alultápláltság volt a jellemző az amerikai táborokra.** Erre két amerikai tábornok figyelmeztetett, James B. Mason és Charles H. Beasley jelentésükben így írnak:

„Április 20. viharos nap volt, eső váltakozott havas esővel, hóval, csontig ható széllel, ami északról söpört végig a Rajna-völgyi síkságok felett. **Megdöbbentő látványt nyújtott a szögesdrót mögött melegedni egymáshoz kucorodott majdnem 100.000 nyúzott, apatikus, koszos, komor, üres tekintetű ember, koszos német egyenruhában és bokáig a sárban. Itt-ott koszos fehér foltok látszottak, amelyek közelebbről megnézve bekötözött fejű, karú vagy ingujjban álló emberek voltak! Az emberek már napok óta nem ettek, a víz biztosítása pedig gondot okozott** – habár csupán 200 jardnyira folyt a magas vízállású Rajna." („Jelentés egy amerikai német hadifogolytáborba tett látogatásról", James B. Mason ezredes, MC-USA és Charles H. Beasley ezredes, eredeti kiadás The Medical Surgeonban, 107.köt., 6.sz. (1950.dec.), 437.o.)

Richard Steinbach ezredes, aki az egyik legfontosabb szemtanúja volt a haláltáborok borzalmainak, a következőket írja memoárjaiban: „**a körülmények szörnyűek. A foglyok többségének nem volt fedél a feje felett, többségük teljesen lesoványodott, némelyeknek TBC-jük volt, mások pedig lassanként megőrültek.** … A Morgenthau-terv volt az oka…. ***Az éheztetéssel Morgenthau szabadjára engedte a Németország ellen felgyülemlett érzéseit. … Sokkal inkább a bosszú volt a célja,… Természetesen a tervet jóváhagyó Franklin D. Roosevelt elnök szintén felelős volt.*** … Egyszerre csodálkoztam és undorodtam." Steinbach ezredes más táborokban is ugyanilyen állapotokat tapasztalt, így ír: „… beszéltem **Burress tábornokkal. Elmondása szerint a német hadifoglyok állapota minden felfogóképességét meghaladta.**" Steinbach ezredes áthelyezése után Daniel McConnell tizedes szerint az állapotok még rosszabbra fordultak. McConnellnek egy „kórházat" kellett átvennie Heilbronnban 1946 telén. Ő így ír: „Baker 4-ben, a tábor kórházában, ahová a haldokló foglyokat vitték a főtáborból." **Az amerikai táborokban az ilyen kórházak egyszerűen csak arra voltak jók, hogy könnyebben össze lehessen szedni a hullákat.** Így folytatja: „Egy vizsgálati út nyomán megértettem, hogy a Baker 4 **csupán névleg volt kórház**. A tisztaságnak még a legelemibb normáit sem tartották be. Nem voltak tisztító- és fertőtlenítőszerek, …. elviselhetetlen volt a bűz. … A műtéteket fájdalomcsillapítás nélkül végezték. Éjjelente géppuskaropogások vagy puskalövések hallatszottak, amint egy-egy fogoly szökni próbált a szögesdróton át. … **Sok holtestet a tábor közelében lévő árokhoz vittek tömegsírba, majd megindult a buldózer, hogy betemesse a testeket!!!**"

Martin Brech, aki amerikai őrként szolgált Andernachban mondta el elbeszélésében James Bacquenek a következőket: „**Az Andernachban lévő 50-60.000 ember éhezett, szállásuk egyáltalán nem volt, földbe vájt üregekben éltek és fűvel táplálkoztak**. Amikor a szögesdróton át egy kevés élelmet akartam becsempészni nekik, egy tiszt így szólt: Ne adjon nekik enni, politikánk szerint **nem élelmezhetjük őket**. … Néhány tiszt játékból kinyitotta a szomjúságtól őrült foglyok

számára a kapukat, akik**rohanva indultak a Rajnához inni – közben <u>géppuskával lőtték őket</u>. <u>Láttam, hogy vagonszám visznek ki holttesteket a táborból</u>**, de nem mondták meg, hogy hol és hogyan temetik el őket.”

Merril W.Campbell parancsnok, aki a Time magazinnak is írt levelet, valamint James Baquene is lejegyezte tapasztalatait a következőket írja: *„Szemtanúja voltam, hogy Németországban a második világháborúban **az amerikaiak kegyetlenül bántak a német foglyokkal**.*
*Az Egyesült Államok őrmestereként láttam, amikor egy amerikai katona egy német tisztet megölt azért, mert nem akarta óráját és jegygyűrűjét átadni. … 10.000 vagy még több német fogoly volt a nyílt mezőn, váll váll mellett. Esett az eső, havas eső és hó is. A csapatnyi fogoly legalább három napig volt élelem, víz nélkül. Ami az élelmet és a vizet illeti, személy szerint az gondolom, hogy tudtak volna nekik adni. **Az őrök jórészt nagyon kegyetlenek voltak.** … Azon a reggelen, amikor a foglyokat elvitték, csapattestem parancsot kapott, hogy Garmischba menjen, mivel a csapat kivonult a területről. Visszanéztem, hova viszik a foglyokat; ameddig elláttam, **mindenütt mély sár volt. Halottak fejei, karjai és lábai álltak ki a sárból.** Felkavarodott a gyomrom és undor töltött el.”*
Egy másik amerikai tiszt a következőket mondta el 1990-ben Bacquenek: „Pontosan az ön által oly helyesen leírt állapotok uralkodtak Regensburgban, Moosburgban és Alsó-Bajorország és Ausztria egyéb táboraiban is. A halál és az amerikai tisztek alá beosztott lengyel őrök által alkalmazott kegyetlen bánásmód közhelyszámba ment.”

Julien százados, aki 1945 júliusában látogatta meg a dietersheimi tábort, így ír: „… **<u>sáros, élő csontvázakkal benépesített föld</u>**; néhányuk éppen akkor halt meg, néhányuk a meleg júliusi nap ellenére karton darabokat szorított magához, és azok alatt kucorodott össze. **Földbe vájt gödrökben fekvő, éhségtől ödémás**, a várandósság paródiájaként kidudorodó hasú **nők meredtek rám; erőtlen, idős, hosszú ősz hajú emberek figyeltek; az éhezéstől karikás szemű hat-hét éves gyerekek néztek rám élettelen tekintettel**. … **Élelmet egyáltalán nem találtam** e 32.000 embert számláló diestersheimi táborban. … **sok haldokló beteg a forró júliusi ég alatt piszkos takarókon feküdt** a földön az amerikaiak által elvitt sátrak nyomait őrző területen.” Ez a Diestersheim körüli 5 tábor 103.500 foglya júliusban az amerikaiaktól a franciáknak átadott helyreállítási-munkaerő egy része lett volna, ám a franciák közöttük közel **33 ezer öregembert, nőt, 8 év alatti gyermeket, 8 és 14 év közötti fiút, halálos beteget és bénát találtak!** (Julien százados jelentése a Troisieme Régiment de Tirailleurs Algérienstől, 11P60 és 11 P65-ös irattartó, Vincennes.) **Julien százados jelentésében** olvashatók a következők a Troisieme Régiment des

Tirailleurs Algériens-től (11 P60.irattartó, Vincennes): **„ 6 éves gyerekek, várandós nők, 60 év feletti férfiak is voltak a táborokban.** Mivel a DEF-táborokban nem készültek feljegyzések és a hadifoglyokról készült jelentések nagy részét pedig az 50-es években megsemmisítették, senki nem tudja hány civilt börtönöztek be. Francia jelentések rámutatnak, hogy akiket az amerikaiak feltételezetten közmunkára rendelkezésükre bocsátottak, **32.640 nő, gyerek és idős ember** volt!" (1950-ben az összes nem-regisztrált tábori dokumentumot és fényképet megsemmisítették, melyet Eddy Reese, a NARS vezető levéltárosa igazolt 1986-ban.)

Az Amerikai Hadügyminisztériumi memorandumokból kitűnik, hogy rengeteg ember volt „elismert státusz" nélkül fogságban. Ezekbe **a haláltáborokba az amerikai hadsereg többszázezer civilt terelt össze, többek között nőket és gyerekeket** is, akik soha nem harcoltak. Ide hurcolták az elfogott öregekből álló polgárőrség (Volksturm) tagjait is. Több amerikai táborban volt nőknek kialakított részleg, sokan kisgyerekkel voltak. **Attichy-ben a „baba-szektorban" kb. 10.000 gyerek** volt, akiket nehezen viselhető körülmények között teherautóval és vonattal hurcoltak a táborokba. … **a legtöbben vérhasban és alultápláltságtól szenvedtek**. … a kórházként működő egyik egykori francia barakkban nyolcszáz ember feküdt mindenfelé, az ágyakon és a hideg betonpadlón is. … A CCE 27 működése az egész rendszerre jellemzőnek tűnt." (**Frederick Siegfriedt százados** levele James Bacquenek, 1990.júl.)

Ben H. Jackson százados a következőkről számolt be 1989-ben Baquenek: „… amikor közeledtem az egyik Rajna-menti táborhoz **már egy mérföldről érezni lehetett a szagát**. Barbár dolog volt." **Arthur W. von Fange főhadnagy** 1990-ben szintén James Baquekel folytatott beszélgetésében mondta a következőket: „1945 márciusában Remagen mellett úgy **12, emberekkel teli lezárt tehervagont láttam vesztegelni egy mellékvágányon. Kiáltásokat hallottam bentről,** amelyek fokozatosan elhaltak. Nem hiszem, hogy három napig kitartottak."

De la Bosse alezredes jelentésében ezt írja: „**Hechtsheimban rongyos, csontvázzá fogyott emberek másztak a földön százával…" Jelentésében a táborokat „BAGNES DE MORT LENTS**"-nek, **A LASSÚ HALÁL TÁBORAINAK** nevezte. Összességében a franciák 166.000 férfit, nőt és gyermeket találtak ezekben a táborokban a „lehető legsiralmasabb állapotban". (De la Bosse alezredes jelentése, 1945.szept.15. 11 P60-as irattartó, Vincennes és Juin Lewisnek másolat a 3470-es sz. jelentésben, 1945. okt.15., Caffery a Külügyminisztériumnak, NARS, Washington.)

Sury alezredes egyik jelentésében írja le a következőket: Rousseau, aki Julien százados tiszttársa volt, a dietersheimi tábor kapujánál állva Julien szeme láttára **lőtt agyon foglyoknak élelmet hozó nőket**. Rousseaut

sosem állították hadbíróság elé. (Sury alezredes jelentése, Troisieme Régiment de Tirailleurs Algériens, 1945.dec.31. 11 P60-as irattartó, Vincennes.) Francia tisztek jelentéseiben a következőket olvashatjuk: „**A Sainte-Marthe-i táborban a 700 fogolyból csak 85-en voltak munkaképesek!**… **A hechtsheimi egykori amerikai táborban találtak 2/3-a éhezett!** … **Erbiseulban a munkára kapott férfiak negyede – ahogy a franciák mondták – „déchets", hulladék volt.** … Mindezek a szörnyű állapotokkal volt magyarázható, a hivatalos **napi fejadag 800 cal.** volt." (Jelentések különböző tisztektől, 11 P165, 7 P40-es és 11 P60-as irattartók, Vincennes., Juin panaszlevele J.T.Lewis ezredesnek, 1945.okt.11. 3470-es levél, Caffery a Külügyminisztériumnak, NARS, Washington.)

Wolfgang Iff vallomásában 1987-ben: „Szektoronként 10.000 fős rheinbergi alosztályból **30-40 tetemet vonszoltak ki naponta**. Nekem kellett segédkeznem a holttestek táborkapun kívüli vonszolásában, onnan **azokat talicskákban nagy fémgarázsokba szállították, ahol levetkőztettük a holttesteket,** a dögcédula felét leszakítottam, **15-20 testet egymás mellé egy rétegben kinyújtóztattam, 10 lapátnyi oltatlan meszet szórtam rá, majd 1 méter magasságig ugyanígy újabb rétegeket raktam.** A személyes tárgyakat az amerikaiak számára egy zsákba tették, majd eltávoztak. Néhányan a fagyos áprilisi éjeken szerzett fagyásból eredő **üszkösödés** következtében haltak meg. Sokan túl gyengék voltak ahhoz, egy 14 éves fiút is beleértve, hogy megkapaszkodjanak a latrinagödör felett átvetett deszkában, **beleestek a gödörbe és megfulladtak**. Néhányuk testét kihúzták; volt, amelyik mocsokkal beterítetten feküdt. **Néha napi 200-an is meghaltak.** Más, hasonló méretű szektorokban naponta 60-70 elszállítandó testet is láttam." (A foglyoknak nem mondták el, mi történt a holttestekkel, de az 50-es években német pályajavító munkások fedeztek fel sok tömegsírt, emberi maradványokat, egymásba gabalyodott „Második Világháborús Német Hadsereg" feliratú alumínium dögcédulákkal.) Tehát **a 100-120 ezer fős rheinbergi táborban napi 330-770 elhalálozás történt** több fogoly állítása szerint is, mely arányos Wolfgang Iff állításaival.

Paul Kaps német katona, aki a Bad Kreuznach-i táborban volt fogságban, így ír: „… Ebben a szektorban mintegy 10.000 hadifogoly és civil volt. A legrosszabb állapotban azok voltak, akiket számunkra ismeretlen okoknál fogva a kórházakból szállítottak át… **frissen amputált katonák féllábbal és mankó nélkül, akik most tehetetlenül feküdtek a mocsokban vagy hasukon csúszva közlekedtek; vak bajtársak**, akiknek még a fején volt a turbánszerű kötés, és kézenfogva kellett őket vezetni. … A 9. szektorban a legfiatalabb 14, a legidősebb 79 éves volt. Egyik éjjel, 1945. május 8-án **48 foglyot lőttek agyon**." (Paul Kaps: „…und täglich sang Zarah Leander": Die Rheinplatz, 171, 1985. július 27.)

A rendszertelen foglyokra lövöldözés a franciáknál és az amerikaiaknál is egyaránt jellemző volt, melyet igyekeztek eltussolni.

Részeg tisztek éjszakánként jeepjükkel nevetgélve és **lövöldözve hajtottak át a táboron és közben géppuskáikkal irtották a foglyokat**. Egy feljegyzett esetben 47 halottat és 55 sebesültet számoltak össze. (Gobillard alezredes jelentése a koblenzi hadikormányzónak, 1945. aug.27., 11 P60-as irattartó, Vincennes.) Egy másik feljegyzésben a francia őrök **úgy tettek, mintha szökési kísérletet észleltek volna**, 10 foglyot lőttek le. Soubeiray főhadnagy a Harmadik Algériai Ezredből tiltakozó levelet írt ez ügyben felettes tisztjének, elítélve az őröket, akik **„elfogadhatatlan embertelenséget mutattak”**. (Soubeiray hadnagy levele, 1945.szept.3., 11 P60-as irattartó, Vincennes). A 108. Gyalogsági Ezrednél pedig már olyan **nagyfokú kegyetlenkedéseket** tapasztalt a régió parancsnoka Billotte tábornok, hogy az ezred feloszlatását javasolta. (1945. aug. 30-án Billotte a Deuxieme Bureau-nak, Párizs., 11 P60 v. 11 P165-ös irattartó, Vincennes.)

Henry W. Dunning, az Amerikai Vöröskereszt hadifogoly-részlegének munkatársa tanulmányozta Jean-Pierre Pradervand, a franciaországi Nemzetközi Vöröskereszt delegációjának vezetőjének beszámolóit a francia táborokban tapasztalt szörnyű állapotokról, 1945. szept. 5-én jelentést küldött a vöröskereszt washingtoni központjába, melyben ez áll: „**a franciaországi német hadifoglyok helyzete kétségbeejtővé vált és nemsokára nyílt botrányba fullad.** … **Emberi csontvázakról mutatott képeket**, valamint francia táborparancsnokok leveleit, akik felmentésüket kérik, mivel nem bírják elviselni az éhenhaló foglyok látványát. **Pradervand a francia kormány minden tagjához folyamodott, de hiába.**” (Dunning a Külügyminisztériumnak, 1945. szept. 5. Külügyminisztériumi Archívumok, Washington.) 1945. szept.26-án **Pradervand levélben kérte De Gaulle tábornok segítségét** és jelezte, milyen borzalmas állapotok uralkodnak a táborokban. Levelében ezt írja: „… **E foglyok most 600.000-en vannak. 50.000-en amputáltak, vakok, őrültek, tuberkolózisban szenvednek, stb., 150.000-en súlyosan alultápláltak. … nem élik túl a telet.** … A Vöröskereszt Nemzetközi Szövetségének rendelkezésre áll a Német Vöröskereszttől megmaradt bizonyos tőke, az USA-ban lévő német foglyoktól kapott ajándékok, valamint francia kézben lévő hadifoglyok ajándékai. Ezen a pénzen a Bizottság vásárol élelmet, ruhát és orvosságot a német foglyok számára. … **rengeteg élelem van Genfben is**, melyeket a Bizottság hajlandó megvenni, hogy átadhassák a foglyoknak.” Leveléhez fényképeket is csatolt. **Levelére nem kapott választ! De Gaulle**-nak szüksége volt az amerikai élelmiszer- és fegyverszállítmányokra a Ho Chi Minh-nel folytatott vietnámi háborújához, valamint ahhoz, hogy Szíriát elfoglalhassa a britektől, így **szemet hunyt a francia haláltáborokban uralkodó borzalmak felett.**

George Weiss fogoly tanúvallomása (Toronto, 1988): „Egész éjjel egymáshoz passzírozva kellett ülnünk. **A legrosszabb a vízhiány volt. Saját vizeletünket ittuk meg. Néhányan a földre hajoltak és azt nyalogatták**, hogy valami nedvességhez jussanak. A Rajna pedig ott folyt a kerítés másik oldalán. Az őrök a kerítés másik oldaláról vizet és

cigarettát árultak nekünk. Egy cigaretta 900 márka volt. **Ezreket láttam meghalni**. A holttesteket ezután elszállították."

Johannes Heising, egy Rajna-menti kolostor apátja volt, aki a 90-es években kiadott egy könyvet a remageni amerikai táborokban átéltekről. **Franz-Josef Plemper** szintén ebben a táborban volt fogoly, így ír: „… egyik éjjel ***az amerikaiak élő embereket buldózereztek be rókalyukaikba***. 1945 áprilisának egyik éjjelén az esőben és sárban velőtrázó sikolyokra és hangos nyögésekre ébredtem félálmomból. Felugrottam, és úgy 30-50 méterre egy buldózer fényeit pillantottam meg. Majd **láttam, amint a buldózer elindul az ott fekvő foglyok tömege felé.** Az elején egy tolólemez volt, mellyel utat vágott magának. Hogy hány embert temetett be élve a lyukakban, nem tudom. Nem lehetett már megállapítani. Tisztán hallottam a kiáltásokat: Gyilkosok!"

Helmut Liebich tizedest 1987-es vallomása szerint az amerikaiak 1945. április 17-én fogták el és a gothai DEF-táborba szállították, ahol nem voltak sátrak, csak a sárrá dagasztott mező köré húzott szögesdrót. A kevés kis élelemért, amit kaptak (és melyet később még a felére is csökkentettek) valóságos vesszőfutást kellett tenniük úgy, hogy **az őket bottal ütő őrök sorfala között kellett előregörnyedve futniuk**. Április 27-én a heidesheimi táborba szállították őket, ahol napokig semmi élelmet nem kaptak, **sorra haltak meg a földön fekvő emberek**. Egy esős éjjelen Liebich látta, amint a puha homokos talajba vájt gödör fala ráomlott a kimászni képtelen, gyenge emberekre. Megfulladtak, mielőtt társaik kimenthették volna őket. Látta, hogy **napi 10-30 holttestet vonszoltak ki** részlegéből, ahol eleinte 5.200-an voltak. Később a Bad Kreuznach melletti egyik táborba, **Bingen-Budesheimba** vitték, ahol **a foglyok száma 200.000 és 400.000 között mozgott, fedele, élelme, vize, gyógyszere és elegendő helye senkinek sem volt**. Hamarosan **vérhast kapott és a tífuszt** is megkapta. Félájultan egy nyitott tetejű vagonban 60 másik fogollyal ismét útnak indították, a hollandok a hidakon állva dobálták rájuk a köveket. 3 nap után támolygott be a hatalmas rheinbergi amerikai táborba, ahol szintén nem volt **se fedél se élelem számára**. **Amikor egy kisadag élelemhez jutott, az rothadt volt.** Az emberek itt ezt mondták: **„35 napig éheztek, 15 napig egyáltalán nem kaptak enni."** Az ilyen jellegű táborokban 1945 májusában **a halálozási arány évi 30 %-os volt**. Még a foglyok naplóiban vezetett írásokat is ellenőrizték az őrök, büntetés járt azért, ha arról írtak, ami a táborokban folyt. A rheinbergi tábort június közepén adta át **az amerikai hadsereg** a briteknek a szemtanúk vallomása szerint úgy, hogy **eldózerolták a tábor egy részét, ahol a vájatokban még élő emberek voltak.**

Heinz Janssen így ír a Kriegsgefangenen in Rheinberg c. írásában (1988): "**Csak 1945 áprilisában többszázezer német katonát, kórházi ápoltakat, amputáltakat, női kisegítőket és polgári személyeket fogtak el. Az egyik fogoly 80 éves volt, egy másik pedig 9 éves.** … Gyötrő éhség és szomjúság voltak társaik, és vérhasban

haltak meg. Hétről-hétre kegyetlen ég áztatta esővel őket … **amputáltak kétéltűként csúsztak, fázva és átfagyva a sárban.** Nap és nap után és éjre éj a szabad ég alatt feküdtek kétségbeesetten Rheinberg homokjában, vagy **beomló vájataikban kimerülten aludtak bele az örökkévalóságba**."

Werner Steckelings, aki a 1503477-es sz. fogoly volt, 1986-ban, Stralenben tett vallomásában elmondta, hogy a nagy amerikai heilbronni táborból, ahol egy földbe vájt üregben éhezett, elszállították őt egy francia táborba, Ribesaltesba. Víz alig volt, a vizet hordó teherautó vezetője a kapu előtt nyitotta ki a tartályt és amint a víz a piszkos földre ömlött, nevetett a benti, szomjazó foglyok kiabálásán. **Barakkjában naponta 3-4-5 ember halt meg a 80-ból. Voltak napok, amikor 20 holttestet** segített a tábor bejáratához vonszolni. Később átszállították őt az aubagnei táborba, ahol fejét leborotválták. Kopasz volt, 36 kiló és 19 éves. Így vitték őt egy műtrágya-gyárba dolgozni 3 évre.

Heinz T., aki egy 18 éves fiú volt, amikor egy rövidnadrágban, mezítláb vitték el az amerikai katonák egy kórházból május 8-án, így vall: „… mindannyiunkat bevagonírozták, … három napig utaztunk bezárva, megérkeztünk Rennes-be. A táborban több, mint 100.000 fogoly volt. … Majd 8 hónapig maradtunk Rennes-ben. … **Igazi élelemhiány volt.** Amikor az amerikaiak elhagyták a tábort, csúnya dolgokat műveltek a franciákkal, akik rajtunk bosszulták ezt meg. Az amerikaiak mindent elvittek a katonai kórházakból. Betörték az ablakokat, hogy a fűtésrendszert is elvihessék. … Később, amikor legyengültünk, és a legkisebb mozdulattól is elájultunk, számolhattunk, hogy még hány óránk van hátra. Az alultápláltság elért abba a stádiumba, hogy **a túl gyorsan tett legapróbb gesztus is ájuláshoz vezetett**. Emlékszem, amint mind ott ültünk a napon a földön, azt mondtam magamnak, rendben, még hat óra a levesig, és mivel semmi dolgom, mondtam, rendben, ha ezt az apró és gyors mozdulatot teszem a kezemmel, akkor három órán át ájult leszek, ha még egyszer megteszem, akkor az még három óra, az összesen hat, ami nem számít be fogságom idejébe. Olyan ritkán kaptunk enni, hogy **az emberek általában betegek voltak, és aki beteg volt, kórházba került. Ha valaki kórházba került, azt nem láttuk viszont. A Vöröskeresztet nem láttuk**, két évig senki nem jött sem ellenőrizni, sem takarót hozni. 1947-ben jöttek először. **Az épületek közötti füvet ettük."**

Charles von Lüttichau, aki túlélt 3 hónapot a táborban, így ír: „**Egész éjjel vízért sorakozó emberek** csoszogtak a vájatok között csúszós földhányásokon. **Rémálmukban az emberek kiáltoztak.** Zsúfolt szögesdróttal körülvett táborokban tartottak a szabad ég alatt, és alig volt élelem. A latrinák csak a szögesdrót-kerítések melletti, gödrök fölött átvetett gerendák voltak. Aludni csak úgy tudtunk, hogy **kézzel üreget vájtunk a földbe, aztán a vájatokban összebújtunk**. Nagyon össze voltunk zsúfolódva. A beteg emberek a földre végezték dolgukat. Hamarosan sokunk annyira gyenge volt, hogy még a nadrágját sem tudta

letolni dolga végzése előtt. Így **ruhánk és a sár is**, amin jártunk, ülnünk s feküdnünk kellett, **fertőzött volt**. **Eleinte az esőt kivéve nem volt vizünk. Később több órás, néha egész éjszakai sorban állás után csak néhány kortynyit kaphattunk.**

Az ásással felhányt puha földön, a vájatok között kellett járnunk, így könnyen beleeshettünk az üregekbe, de kimászni már nehéz volt. Tavasszal majdnem egyfolytában esett. **Többnyire nem volt mit ennünk.** Máskor kaptunk egy kevés K fejadagot. A csomagolásból láttam, hogy **egytizedét kaptuk annak a fejadagnak, amit saját embereiknek osztottak.** Így végül talán **5 %-át kaptuk az amerikai hadseregbeli normális fejadagnak, ami 4000 kalória volt.** Panaszkodtam az amerikai táborparancsnoknak, hogy megszegi a Genfi Egyezményt, ám ő csak annyit mondott: **„Felejtse el az egyezményt. Önöknek semmi joguk sincs. … Pár nap múlva a táborba egészségesen került ember már halott volt.** Láttam társainkat, amint **a tábor kapujához holttesteket vonszoltak, ahol azokat egymás hegyén-hátán a szállításra szolgáló fuvar kocsira hajigálták.”**

Gertrude Maria Schuster túlélő írja Krigsgefangenenlager Galgenberg und Bretzheim c. könyvében, (1985, 40-41.o.): „Egy 17 éves fiú, aki láthatta a távolban szülőfaluját, állandóan a szögesdrót-kerítés mellett állt sírva. Egyik reggel a foglyok lelőve találták a kerítés lábánál. **Az örök himbálódzó testét figyelmeztetésül a drótra akasztották. A foglyokat kényszerítették, hogy elsétáljanak mellette.** Sokan felkiáltottak, „Morder, morder!” Megtorlásképpen ezeknek a foglyoknak 3 napig visszatartották a fejadagjukat. … Sokunknak ez a halálát jelentette.”

C.H. Beasley ezredes tudott a táborokban fennálló borzalmas körülményekről, jelentésében így ír: **„az öregek és gyengék nem képesek az adott körülmények között élni. Sinzigben öregek, rokkantak és legyengültek is vannak. … A szükségesnek ítélt körülmények a jelen felszerelésekkel még csak meg sem közelíthető.”** A helyzet javítását azonban nem szorgalmazta ő sem, **elrendelte, hogy DDT-t szórjanak a foglyokra**, ezzel akadályozva meg a tífusz kitörését. Beasley utasítására a remageni tábor kapujára kifüggesztették: Tífusz, tilos a bemenet!”.(PWTE Helyzetjelentés, április 30. Beasley, NARS, Washington.)

Francis Biddle, az USA egykori igazságügy minisztere szerint a holttestektől elszedett órákkal és ékszerekkel a hatalmas németországi feketepiacot látták el. **Több ezer amerikai tiszt és őr adott el a német piacokon ékszereket és órákat, melyeket a német foglyoktól és halottakról szedtek le.** Némelyek 1-1 alkalommal 8.000 dollárt is kerestek, majd a pénzt titkosszolgálati emberükön keresztül

visszacsempészték az USA-ba és ott farmot vásároltak rajta.(Biddle iratok. Konferencia Jegyzetek, Nemzetközi Haditörvényszéki Iratok, G.Arents Resaerch Library, Syracuse, New York, 1945.okt.2.)

4. A TÖRTÉNTEK ELTITKOLÁSA, NÉMETEK ELLENI PROPAGANDAHADJÁRAT

Hogyan lehetett ilyen széleskörű és milliókat érintő borzalmakat eltitkolni? A táborokból elengedett vagy a briteknek ill. franciáknak átadott emberek terjesztették, elmondták mi folyik ezekben a táborokban. A tábori híreket nem lehetett eltitkolni a németek elől, de a sajtóban való nyilvános tárgyalásukat meg lehetett tiltani.
Eisenhower és képviselői fenntartották a cenzúrát, az újságoknak, könyvkiadóknak, rádióállomásoknak és filmszínházaknak engedélyre volt szükségük, hogy az amerikai zónában működhessenek. Patton tábornok jegyezte fel egy ebédnél Eisenhower szavait: „… amíg hadiállapot volt, egyedül a rend és a fegyelem volt fontos, de most, hogy a hadiállapot megszűnt, a világ közvéleménye lett a fontos – látszólag akár helyes, akár nem.” (Blumenson: Patton Papers , 784. o.)

Amikor a német nemzet négy részre szakadt 1945 után, történelmét a politikai megosztottság, a cenzúra, az elkendőzés és a szövetségesek felé irányuló kritikától való félelem törte darabokra. Ebben a témában sem formálódott intelligens közvélemény, mivel nem engedték azt megnyilatkozni. A megszállás kezdete utáni általános zűrzavarban a britek kampányt kezdtek a híresztelések ellen. Megdöbbentő a tény, hogy egy értekezleten éppen egy német polgármester szavai voltak a következők: „ A Neue Hannoverische Kurierban és a Nachrichtenblattban jelenjék meg minden híresztelés hivatalos cáfolata. A Katonai Kormány adjon ki rendeletet, hogy a nép olvassa el a cáfolatokat, majd a Katonai Kormány külön rendelkezzék arról, hogy a cáfolatokat el is kell hinniük.” Miután eltörölték a zónákat és a nyílt cenzúrát, nem változott a helyzet,

az Adenauer kormány ideje alatt kialakult viselkedés, a bűntudat, az önvádaskodás már a német nép történelmének részévé vált.

1964-ben Harry Elmer Barnes amerikai történész megdöbbenve tapasztalta a németek körében uralkodó és a történelemben páratlan bűntudatot, mely az önvád iránti érthetetlen függőséggel párosul. Mindebben sok történész az átnevelő kampány „sikerét" látja, melynek a német nemzetet alávetették a háború után.

Walter Lippmann , a The New York World főszerkesztője így ír: **„Egy háborút csak akkor lehet elveszettnek tekinteni, ha területét elfoglalja az ellenség, a vereséget szenvedett nép vezető elitjét háborús bűnös perekben elítélik, a meghódítottakat pedig átnevelő programnak vetik alá. Ehhez nyilvánvaló módszer a győztes történelemszemléletének a vesztes agyába való beültetése. Csak ha a győztes háborús propagandája belépőt talált a legyőzött történelemkönyvébe és a következő nemzedék is elhiszi azt, akkor tekinthető az átnevelés valóban sikeresnek."** (idézi H. Diwald: Geschichte der Deutschen, Propylaen, Frankfurt 1978.) Fridrich W. Grimm nyilatkozta a következő szavakat, melyeket neki 1945 májusban egy magas rangú szövetséges tisztségviselő mondott el: **„addig fogjuk folytatni ezt a horror-propagandát, amíg senki nem fog elfogadni egyetlen jó szót sem a németekről. ... és amíg maguk a németek is annyira össze nem lesznek zavarodva, hogy már egyáltalán nem tudják, hogy mit tegyenek!"** (Politische Justiz, die Krankheit unserer Zeit, Scheur, Bonn 1953.)

UTÓSZÓ

A brit főügyész, Sir Hartle Shawcross egyik 1984. március 16-i beszédében a következőket mondta:

„Lépésről-lépésre jutottam arra a meggyőződésre, hogy a kommunizmus céljai Európában sötétek és végzetesek. A nürnbergi perek során én, az orosz kollégákkal együtt elítéltem a náci agressziót és terrort. Most úgy vélem, hogy Hitler és a német nép nem akart háborút. De mi hadat üzentünk Németországnak és le akartuk azt rombolni, összhangban az erők egyensúlyának elvével és az amerikaiak Roosevelt vezetésével felbátorítottak bennünket. Nem vettük figyelembe Hitler felhívásait, hogy ne lépjünk be a háborúba. Most kénytelenek vagyunk észrevenni, hogy Hitlernek igaza volt. Együttműködést ajánlott Németországgal, ehelyett 1945 óta a szovjet birodalom hatalmas erejével állunk szemben. Szégyenkezem és le vagyok törve, hogy azokat a dolgokat, melyekkel mi Hitlert vádoltuk ma naponta tapasztaljuk, csak más előjellel.”

Ajánlott irodalom:

http://codoh.com/library/document/2582

Alfred De Zayas: Nemesis at Potsdam, Lincoln és London, University of Nebraska Press, 1989.
Forrás: WW2.hu
James Bacque: A megtervezett halál c. könyve

Kapcsolódó cikkek:
A világháborúk és Izrael létrejöttének elhallgatott előzményei
Megdőlt az antiszemitizmus genetikai alapja – Maga a szó is tudomán...

Szerinte például nyugodtan be lehetne zárni az NBC és az ABC televíziós csatornák tudósítói irodáit, {…}

{…}de még a nyomtatott sajtó szerkesztőinek kilencven százalékától is szívfájdalom nélkül meg lehetne szabadulni.

Az ok: szerinte egyikük sem képes eleget tenni az újságírás fundamentális követelményének, hogy tudniillik kívülálló legyen. Az amerikai médiamunkások túlságosan is összefonódnak a hatalommal, nemegyszer szinte megrendelésre dolgoznak, és alapvető és magától értetődő kérdéseket nem tesznek fel - korholja pályatársait a médiamogul.

Seymour Hersh

Hersh tudja, mit beszél, és érti is a szakmát. A 76 éves, Washingtonban élő Hersh az amerikai oknyomozó újságírás atyja, akitől az 1960-as évek óta valamennyi amerikai elnök félt, de legalábbis tartott, s akit a Republikánus Párt egyszer úgy talált bemutatni, mint aki „az amerikai újságírásban a terrorizmushoz legközelebbi dolgot produkálja".

Hersh volt az, aki 1969-ben nyilvánosságra hozta a vietnami My Laiban történt vérengzést, ő beszélt először (1991-ben) az izraeli Dimona atomtitkáról, a nukleáris arzenálról, s például az egyik legutóbbi leleplező riportja az iraki Abu Ghraib börtönben elkövetett botrányos kínzásokról szólt.

Pár héttel ezelőtt az egyik brit lapnak adott interjújában arról beszélt, hogy az amerikaiak 2011-es pakisztáni kommandós akciójának története, melynek során Bin Ladent megölték, ordas nagy hazugság, közel sem úgy történt, ahogyan azt az amerikai kormányzat interpretálta. Különben is, mondja Hersh, az Obama-kormányzat ugyanúgy folyamatosan hazudozik, mint azt szerinte a Bush-adminisztráció tette, de az amerikai sajtónak nem akaródzik kihívást intéznie a kormányzathoz. „Az amerikai sajtó patetikus és lusta" - fogalmazott a brit The Guardian munkatársának. S hozzátette: „Senki egyetlen kérdést fel nem tett a Bin Laden-ügyről, nemhogy az elnöknek, de még az alacsonyabb rangú kormánytisztviselőknek sem". Szerinte kivált a 2001. szeptember 11-i tragédia jelentett fordulópontot az újságírói magatartásban; a médiamunkások azóta egész egyszerűen nem akarják valódi kérdésekkel ostromolni a kormányzat képviselőit. Sőt, úgy látja, hogy Obama még Bushnál is rosszabb elnök.

Abbottabad: Nem is itt élt Oszama Bin Laden? - veti fel a médiamogul

Seymour Hersh most könyvet ír az amerikai nemzetbiztonságról, s külön fejezetet szentel a Bin Laden-gyilkosságnak is. Azt mondja, átböngészte a „független" pakisztáni vizsgálóbizottság legutóbbi jelentését az egész abbottabadi helyzetről (Abbottabad az a pakisztáni városka, ahol állítólag Bin Laden élt, és ahol az amerikai

különleges egységek 2011-ben megrohamozták a házát - a szerk.), de a jelentés olyannyira nem állja ki a valóság próbáját, hogy ő nem is kíván foglalkozni vele. „Hadd fogalmazzak így: jelentős amerikai hozzájárulással készült ez a jelentés. Szart sem ér" - fogalmazott. S egyúttal sejtetni engedte, hogy készülő, illetve már majdnem kész könyvében fontos leleplezéseket tesz majd.

Tény, hogy a kommandós akció „tálalásában" már a kezdetekkor sok volt a gyanús momentum, amelyekre egyébként az angolszász sajtó (de nem az amerikai!) fel is hívta a figyelmet. Például arra, hogy a Fehér Ház visszautasította a Bin Laden holttestéről készült fotók publikálását, ezzel már eleve azt a gyanút keltette, hogy információkat akar eltitkolni, vagy minimum visszatartani. Az infowars.com című internetes újság arra hívta fel a figyelmet, hogy a Fehér Ház többször is megváltoztatta a Bin Laden-sztorit. Éppen az infowars írt arról is, hogy egyes elemzők szerint Bin Laden valójában már évek óta halott volt, és a kommandós akció csupán a külvilágnak, illetve Obama választási kampányának szólt.

„A köztársaság bajban van, mindenről hazudunk, a hazugság állandósult" - fogalmaz Seymour Hersh, és szinte könyörög amerikai kollégáinak, hogy tegyenek már végre valamit ez ellen! Ő a maga részéről mindenesetre azt ígéri, hogy készülő könyve kellemetlen olvasmány lesz a Fehér Házban - is.

A Jewish Monster

Solomon Morel was a 18 yr old Jew in 1937, who lived with his aunt in Łódź, Poland. Like most of his kind, he hid in a Ghetto, and refused to serve in the Polish army. By1942, he and his brother organized a criminal band and robbed local people.

In 1942 the Communist partisans recruited him, where he worked a guide through the forests. Today the Polish government want to hang him.

Egy zsidó szörnyeteg

Solomon Morel 1937-ben 18 éves korában Lódzban lakott a nagybátyjával Lengyelországban. Mint a fajtája általában, egy gettóban rejtőzött, és nem volt hajlandó szolgálni a lengyel hadseregben. 1942-től a bátyjával bűnbandát szerveztek és helyi

lakosokat raboltak ki.

1942-ben a kommunista partizánok bevették maguk közé, ahol erdei vezetőként dolgozott. Ma a lengyel kormány fel akarja akasztani.

Morel Captured

Morell claimed he was a resistance fighter, but he was known as a black marketeer, and pimped Polish girls to German soldiers.

He was arrested by the Nazis for criminal activity, and sent to Auschwitz. He claimed to have lost 39 relatives at Auschwitz.

Morelt elkapták

Morell ellenálló harcosnak mondta magát, valójában feketekereskedőként volt ismert, és lengyel lányokat közvetített német katonáknak.

Bűnöző tevékenysége miatt a nácik letartóztatták, és Auschwitzba küldték. Állítása szerint 39 rokonát veszítette el Auschwitzban.

In 1945 Morel Becomes Commandant Of Zgoda Camp

A former subcamp of Auschwitz, in 1945 the NKVD took it over and put Solomon Morel in charge.

The camp was considered one of the most cruel Stalinist crimes against Silesian population.

1945-ben Morel a Zgoda tábor parancsnoka lett

Auschwitz egy korábbi al-táborában 1945-ben az NKVD vette át a hatalmat és Solomon Morelt állította szolgálatba.

A tábort a sziléziaiak elleni egyik legkegyeltelenebb sztálinista bűnként tartják számon.

The Camps

They didn't arrest war criminals, but mainly civilians. The communist Jews emptied local villages of their German leaders and sent them there.

A táborok

Nem háborús bűnösöket, hanem többnyire civileket tartóztattak le. A kommunista zsidók kiüríttették a helyi falvakat a német vezetőikkel és a táborokba küldték őket.

The Russian Bolsheviks Killed Everyone

If a gentile owned a business, he would be arrested, and sent to Morel. A local Jew would then buy the business for back taxes. "His favorite method of killing prisoners was hacking the skull of his victims with a wooden leg of a chair," according to the book. He killed thousands.

Az orosz bolsevikok mindenkit megöltek

Ha egy nem zsidónak üzlete volt, letartóztatták és Morelhez küldték. Egy ottani zsidó aztán megvehette az üzletet hitelre. "Leginkább úgy szerette meggyilkolni a foglyokat, hogy az áldozatai koponyáját egy fából készült szék lábával verte szét", a könyv szerint. Ezreket ölt meg.

The NKVD Raped The Countryside

Morel and his band of 'Jewish ex-partisans' also abducted local children. Local town Jews informed on town girls, who were soon abducted. About 6,000 people were kept in the camp since it was opened.

Az NKVD megerőszakolta a vidéket

Morel és zsidó ex-partizán bandája gyerekeket is raboltak. A helybéli zsidók felkutatták a városi lányokat, akiket azután hamarosan elraboltak. Mintegy 6.000 embert tartottak a táborban a megnyitása óta.

A Lust For Young

Morel used the camp as his base for drug, prostitution, and the Bolshevik's natural fascination with torture. He kept young boys for his personal pleasure

Epekedés a fiatalok iránt

Morel a tábort a kábítószer, prostitúció és a bolsevikok mások kínzásában lelt természetes gyönyörének bázisaként használta. Saját szórakoztatására fiatal fiúkat tartott.

Polish Witness

"I knew Morel in the camp. He was a very brutal and sadistic man," survivor Dorota Boriczek said. "He was young then, full of lust, I could hear the cries of the young boys during the night."

Lengyel szemtanú

"A táborban ismertem meg Morelt. Rettenetesen brutális és szadista ember volt," mondta Dorota Boriczek túlélő. "Fiatal volt, tele kéjvággyal, hallhattam a fiatal fiúk sikolyait egész éjszaka."

Jews Beat Prisoners

The guards at Morel's camp were Jewish criminals fresh out of Auschwitz, and the first thing they did was beat their old Nazis guards to death with shovels.

Zsidók verték a foglyokat

Morel táborának őrei Auschwitzból frissen szabadult zsidó bűnözők voltak, és az első dolguk az volt, hogy lapátokkal agyonverjék a régi náci őreiket.

Even The NKVD Despised Him

In the hysteria of war they could have this vampire do their bidding, but by 1948 they wanted no part of the creature.

Annak ellenére, hogy az NKVD megvetette őt

A háborús hisztériában felhasználhatták ezt a vámpírt a parancsaik végrehajtására, de 1948-tól már nem akartak részt venni a szörnyűségeiben.

After The War

In 1989, a Polish reporter found Mr Morel living in a part of Katowice assigned for former uniformed functionaries of communist terror.

A háború után

Morel Is On The Run

In the early 1990s, the Main Commission for the Investigations of Crimes Against the Polish Nation started an official investigation of Mr Morel's activities in the Swietochlowice Camp after witness articles appeared in the press.

Morel szökésben

Az 1990-es évek elején, a Lengyel nép ellen elkövetett bűnöket kivizsgáló fő bizottság hivatalos vizsgálatot indított Morel swietochlowicei táborbeli tevékenységével kapcsolatban, miután a sajtóban megjelentek cikkek szemtanúktól.

Flees To Israel

In 1994, Mr Morel sought political asylum in Sweden. This was refused. He then successfully sought sanctuary in Israel.

Izraelbe repül

1994-ben Morel politikai menedékjogot kért Svédországban. A kérését elutasították. Azután sikerrel keresett menedéket Izraelben.

Israel Refused Extradition

Last week, they received a blank refusal from Israel saying "there was no basis whatsoever" to extradite Mr Morel.

Izrael megtagadta a kiadatását

Múlt héten a lengyel hatóságok semmitmondó elutasítást kaptak Izraelből azzal, hogy "nem volt semmilyen alapja" Morel kiadatásának.

Why Won't Israel Extradite?

They will actually publicize a case like this to further the myth of total protectio of the Jewish people. This is how Israelites build this army of thirty million Sayanims, through the power of the tribal mentality. With frauds like Entebbe they convince the gentile of their military daring in the face of constant persecution, and the Jews feel an 'Sacred Aura' of protection.

And besides the psychological theme of 'Jews never desert Jews', they just don't give a damn what Poland, or the world wants. These are Gods, and answer to no one.

Miért nem fogja Izrael kiadni?

Valójában publikálni fognak egy ehhez hasonló esetet, hogy előmozdítsák a zsid nép teljes védelmének mítoszát. Ez az, ahogy az izraeliek felépítik a sayanimok 30 milliós hadseregét a törzsi mentalítás erején keresztül. Az Entebbéhez hason csalásokkal meggyőzik a nem zsidókat katonai vakmerőségükről az állandó üldöztetésük tükrében, és a zsidók a védelem szent auráját érzik.

És a "Zsidók sosem hagyják cserben a zsidókat" pszichológiai elvvel takarózva, nem foglalkoznak vele, hogy mit akar Lengyelország, vagy a világ. Ezek istenek és nem válaszolnak semmire.

Feltöltés ideje: 2012.02.07.

A revizionista zsidó történész, David Cole 1992-ben interjút készített Dr. Franciszek Piperrel az auschwitzi Állami Múzeum igazgatójával "A Holo-legenda avagy az auschwitzi gázbuborék" címmel.

A Leuchter-jelentés igazolódni látszik Az auschwitzi igazgatót videoszalagra vették, amikor is beismerte, hogy az úgynevezett gázkamrák a háború után épültek. Dr. Franciszek Piper elismerte, hogy a "Krema l." , az állítólagos "emberölő gázkamra" , melyet évente több százezer turistának mutogatnak, a valóságban a háború után - valószínűleg Sztálin egyenes utasítására készült. Amit Piper mondott, gyakorlatilag azt jelenti, hogy a nagy robajt előidéző Leuchter-jelentés igaz volt.

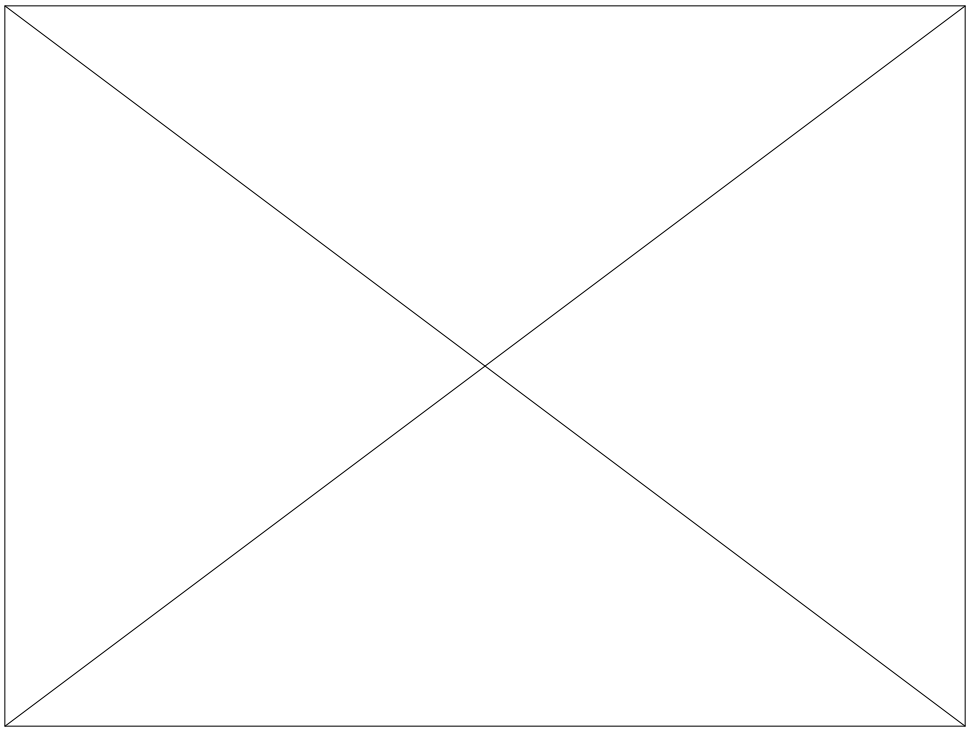

http://www.whale.to/b/holocaust_prop_p.html

"Miért haragudtak akkor, és miért haragudnak a németek még ma is a cionistákra? (mert, ha még nem is szabad kimondani, akkor is haragszanak!)

Mi történt az első világháború közepén (1916-ban?)...

- Miért szállt be a háborúba az USA?...

- Kik keresték fel Németországból az angolokat?...

- Milyen kéréssel?,
, és ezért mit ígértek nekik? ...

- Egy önálló országot, amit meg is kaptak egy nép földjén, ami most is a konfliktusok alapja... de ezt most megint ne elemezzük!

Hogy is mondta a görög filozófus? : " Aki jelleménél fogva alkalmas lenne politikusnak, az éppen jelleménél fogva soha sem lesz politikus"

Az áldozatokat legyen az bármilyen vallású, színű, hogyan lehet forintosítani?

Remélem, a képek láttán újabb epeömlést kap a hol volt, hol nem volt emlékbizottság és központ, a többi cionbérenccel egyetemben! Én örülök neki! Sőt, azt kívánom, csak minél gyakrabban lássanak napvilágot olyan dolgok vagy vélemények, amitől újfent elönti őket az epe!"

Így készült a második világháború "igaz története": szovjet fénykép-hamisítványok - és az eredeti fotók
---
Így hamisították meg a fényképeket ellenségeink, hogy szörnyetegként tüntessék fel a német katonát. Ennek a "projektnek" része a gázkamrás-hatmilliós mese is, mely az alábbiak fényében még "hitelesebb" lesz...
A szovjet "változat": **asszonygyilkos és -gyalázó németek:**

És az eredeti kép:

A szovjet "változat": fosztogató, nőket akasztó nácik:

És az eredeti kép:

"Deportálják a haláltáborokba a szegény, ártatlan zsidókat":

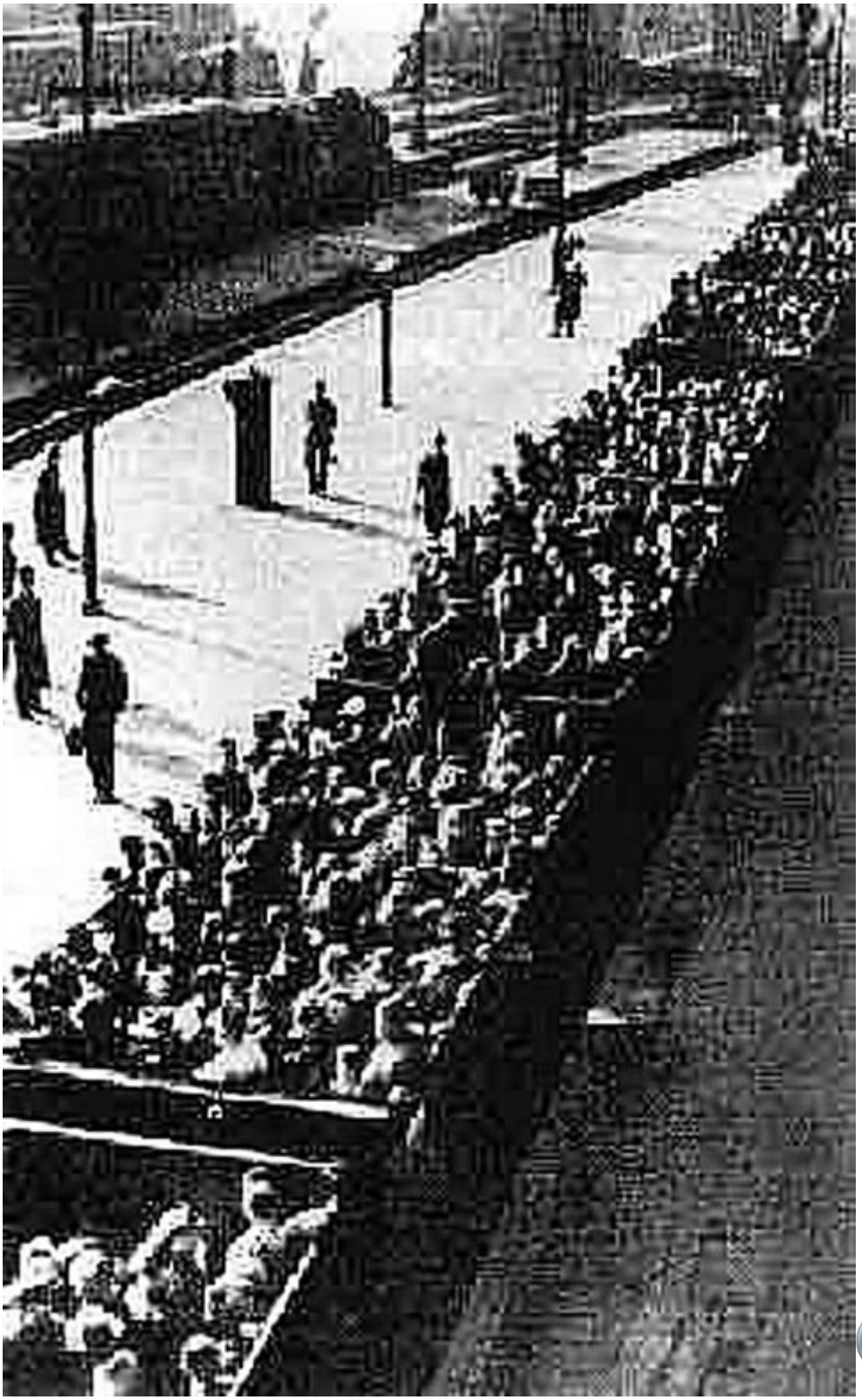

Valójában német menekülteket szállító vonatok 1946-ban:

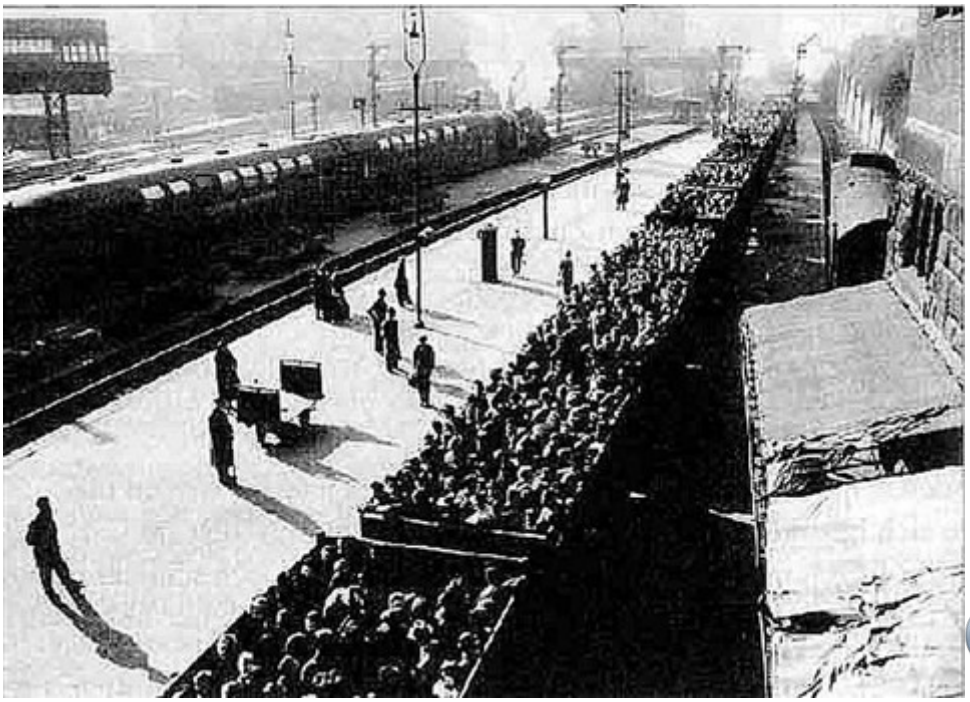

"Az elgázosított, kiirtott zsidók holttestei":

Valójában a zsidóbérencek drezdai bombázásának eredménye:

"Elhamvasztják a kiirtott, elgázosított ártatlan zsidót":

Az eredeti:

A félnótás britek hamisítványa: Hitlernek zsidó útlevelet állít ki az általa vezetett ország hatósága 1941-ben:

DEUTSCHES REI[illegible]

(Stempelmarke)

Gebühr 3 RM

J

REISEPASS

Nr. 25840

NAME DES PASSINHABERS

Adolf Hitler

~~BEGLEITET VON SEINER EHEFRAU~~

~~UND VON KINDERN~~

STAATSANGEHÖRIGKEIT:

DEUTSCHES REICH

Dieser Paß enthält 32 Seiten

"Így akasztják fel a szegény asszonyokat a rohadék nácik":

Valójában: Walter Crugert kitüntetik a lovagkereszttel 1943. április 20-án.

Csak az igazai sátánfattyak tudnak így örülni egy fiatal ápolólány égbekiáltó felakasztásának:

Így már mindjárt más (valószínűleg egy zsidót tanítanak borotválkozni)…

Gyermekeit mutatja ez a katona… az eredeti képen (ami sajnos nincs meg). Itt már ő is véreskezű tömeggyilkos, több százmilliárd zsidó kiirtója:

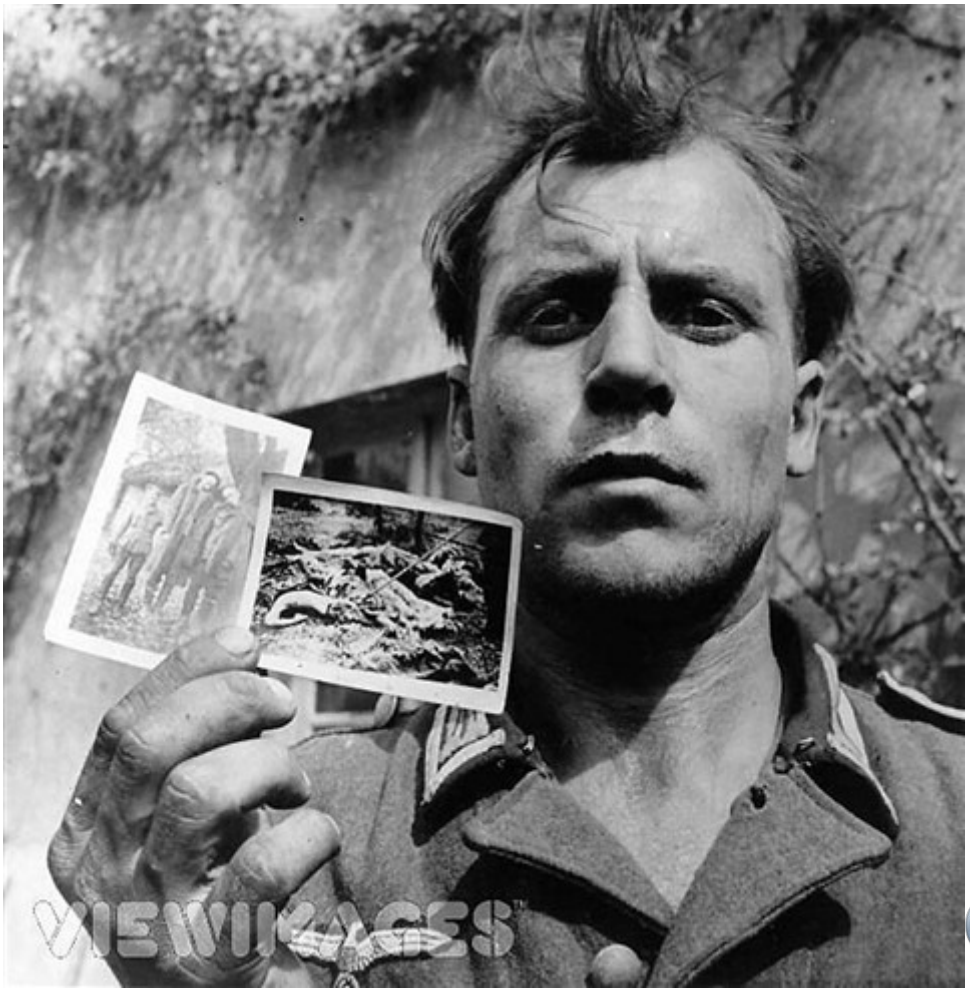

Nos, ennyit ér a cionista érdekeket szolgáló győztesek által írt történelem... Éppen aktuális ez az olvasónk által beküldött gyűjtemény-hivatkozás a holnapi holokamu-emléknap alkalmából.
Ezzel szemben a jenkik hasonló képei Irakból és Afganisztánból nagyon is valódiak. Mi pedig az ő szövetségeseik vagyunk jelen pillanatban, hála Orbánnak és Martonyinak.
(Kuruc.info - englishrussia.com nyomán)

Amiről nem beszélnek a holokauszt-iparosok: tífuszjárvány háborúban

A tífusz mindig is rettegett betegség volt, de kiváltképpen háborús időkben okozott rettenetes pusztítást.

Dr. Wilhelm Pfannenstiel, a Marburgi Egyetem Egészségügyi Intézetének igazgatója - egyúttal az SS egyik vezető tisztségviselője - 1942 augusztusában látogatást tett Belzecben és Treblinkán. Kíséretében volt Kurst Gerstein, a Waffen SS egyik vezető orvosa, aki még a háború alatt állítólag személyesen is látott elgázosításokat a két német koncentrációs táborban. Tapasztalatairól 1945 áprilisában jelentést is készített, amely hemzseg a képtelennél képtelenebb állításoktól. Gerstein többek közt azt állította, hogy Dr. Wilhelm Pfannenstiel látogatása során beszédet intézett a treblinkai őrszemélyzet tagjaihoz, és a következőket mondta nekik: "Roppant nehéz, ugyanakkor hasznos és szükséges munkát végeztek", amelyet "csakis akkor ért meg az ember, ha megnézi a zsidók tetemeit."

Ez a kijelentés - a holokauszt vallás dogmatikája szerint - természetesen a gázkamrákban legyilkolt zsidókra vonatkozott volna. Szinte szó szerint ugyanezeket a szavakat egyébként máskor is elmondta Dr. Wilhelm Pfannenstiel, így többek között másfél évvel később, 1944. január 10-én Bremenben.

De az SS-orvos természetesen egészen másról beszélt: arról, hogy az őrszemélyzet micsoda elképesztő erőfeszítéseket tett a különböző járványok, elsősorban is a tífusz megfékezése céljából, miközben a halál nem válogatott a katonák és foglyaik között. Hasonlóképpen történt ez minden korábbi háború idején. A napóleoni háborúk alatt is a hadseregek nyomában mindenütt aratott a halál. Az 1800-as évek elején kitört tífuszjárvány nem kímélte például Spanyolországot, illetve Svédországot sem, egyedül Nagy-Britannia lakói menekültek meg.

A tífusznak, illetve más megbetegedéseknek (főleg a vérhasnak) Napóleon legelső hadjáratai alkalmával a katonák egynegyede-egyötöde esett áldozatul. Az oroszországi háború idején az a 80 ezer katona, aki elindult hazafelé Moszkvából, majdnem az utolsó szálig belehalt valamilyen betegségbe.

Smolensknél a franciák 15 ezer, főként vérhasban, illetve tífuszban szenvedő katonájukat hagyták hátra, míg a Wilna (vagyis Vilnius)

mellett fogságba esett 30 ezer francia közül 25 ezer halt meg a járványok következtében. Wilna lakói közül fél év alatt 55 ezer megbetegedést jelentettek, amelyek döntő többsége halálos kimenetelűnek bizonyult.
Általában azt lehet mondani, hogy legalábbis a XIX. század közepéig egy-egy háború során hatszor annyi katona, illetve polgári személy halt bele valamilyen járványos betegségbe, mint amennyien a csatákban szerzett sérülések nyomán hunytak el.
Az első mexikói háborúban (1846-48) 1549 amerikai, illetve mexikói katona halt meg harc közben, 10951 pedig a tomboló járványok következtében vesztette életét. A krími háborúban (1854-56), 12604 francia kapott halálos sebesülést, míg 59815 valamilyen betegség következtében hunyt el. Az angolok közül 4602-en estek el a csatatéren, 17225-en pedig valamilyen súlyos fertőzésbe haltak bele. Érdekes módon az oroszok ellenállóbbnak bizonyultak, mivel közülük 35671-en estek el a fegyveres küzdelem közben vagy valamilyen harctéri sebesülés nyomán haltak meg, és 37454-en a betegségeknek estek áldozatul. (Az oroszok lényegesen többen voltak a harctéren, arányaiban tehát kevesebben betegedtek meg közülük.)
Az 1870/71-es francia-német háborúban valamelyest csökkent a betegségek áldozatainak a száma, amely már az egészségügyi viszonyok fejlődésének köszönhető. Az első világháború alatt a fertőző betegségek következtében már csupán tizedannyian haltak meg, mint amennyien a harctéren estek el.
Egy Muehlens nevű egészségügyi szakember a következőket írta az első világháború után: "Ha voltak egyáltalán győztesei ennek a háborúnak, akkor azok az orvosok és az egészségügyi szakemberek és nővérek voltak, akik sikerrel vették fel a harcot a járványokkal szemben, és sok százezer ember életét mentették meg."
Kiváltképpen eredményesnek bizonyultak a német egészségügyi hatóságok erőfeszítései. És mégis: az 1871 és 1918 közötti évek hallatlan egészségügyi fejlődése ellenére a második világháború idején ismét csak megfékezhetetlen járványok szakadtak Európa népeire. Ami persze nem is csoda, hiszen a szövetségesek szakadatlan bombázásai teljesen szétrombolták Németország és szövetségeseinek infrastruktúráját, melynek következtében aztán az egészségügyi ellátórendszer is összeomlott.
John E. Gordon, M.D., Ph.D., a Harvard Egyetem Egészségügyi Intézetének professzora 1948-ban az American Association for the Advancement of Science című folyóiratban hiteles, egyúttal szívszorító képet fest az Európában, és főként a koncentrációs táborokban uralkodó döbbenetes egészségügyi állapotokról. "Az egész borzalom akkor kezdett világossá válni sokak számára, amikor április 12-én felszabadult Buchenwald, majd nem sokkal később Bergen Belsen. Azután következett Dachau, Flossenburg, és végül Mauthausen. Mindegyik táborban több száz, sőt, több ezer haldokló, tífuszban szenvedő foglyot találtak a szövetségesek. Ehhez járult még, hogy a táborokból kiszabaduló sok százezer ember között is nagy számban voltak olyanok, akik már megkapták

a betegséget. - Csupán 1945 júliusára csillapodott valamelyest a járvány". Bergen-Belsenben a britek 5000, tífuszban meghalt foglyot találtak, azonban miután átvették a tábor irányítását, még további 9000 fő esett áldozatul a betegségnek.
Nincs megbízható adat azzal kapcsolatban, pontosan hányan vesztették életüket a második világháború idején tomboló járványos betegségek, elsősorban a tífusz következtében Európában. Számukat azonban a különböző források alapján több millióra becsülhetjük. Egyáltalán nem csodálkozhatunk, hogy a németek hihetetlen erőfeszítéseket tettek a munkatáborokban pusztító betegségek megfékezése céljából. A tífusz egyébként nem feltétlenül okoz halált: általában a megfertőződöttek 60-80%-a életben maradhat, bár természetesen az éhezéstől legyengült szervezetű embereknek meglehetősen csekélyek a túlélési esélyeik.

Tífuszban meghalt foglyok Belsenben

Az elhíresült Ciklon-B a tífuszt terjesztő kórokozó kiirtására – vagyis fertőtlenítésre – szolgált. Tehát nem gyilkoltak, hanem éppen ellenkezőleg, emberi életeket mentettek vele. A második világháború idején tomboló járványos megbetegedések témája tabunak számít: senki sem meri feltenni a kérdést, hogy vajon a koncentrációs táborok lakói közül mennyien haltak meg a kórokozók és főleg a tífusz következtében?
A kérdés azért nem kutatható, mert az alaposabb vizsgálódás eredményeképpen újabb jó nagy darab tégla esne ki a rogyadozó holoépítményből.
Perge Ottó - Kuruc.info

Kedves Kurucok!
A tífuszjárványról szóló cikketekhez szolgálnék egy rövidke adalékkal. A cikk kapcsán ugyanis felmerült bennem, esetleg

miért nem volt lehetséges a rabokat a betegség ellen gyógyszerrel is ellátni.
Az angol nyelvű Wikipédia typhus szócikkbejegyzése érdekes választ ad:
"The first successful typhus vaccine was developed by the Polish zoologist Rudolf Weigl in the period between the two world wars. Better, less dangerous and less expensive vaccines were developed during World War II."
Az első létező tífusz elleni gyógyszert tehát nem sokkal a II. világháború előtt fejlesztették ki, az is drága és veszélyes mellékhatásokat okozó volt a fenti második mondat tanúsága szerint.
Hatékonyan alkalmazható gyógyszert csupán a II. vh. ALATT fejlesztettek ki, gyógyszer tehát csak épp azóta hozzáférhető.
Üdvözlettel:
Egy olvasótok

A valós HOLOKAUSZT az angol és amerikai légierő kegyetlen és embertelen rémtette, Drezda város porig bombázása és lakóinak teljes megsemmisítése - nem a szovjetek kérelmére történt!

Drezdát azért bombázták a II. világháborúban, hogy „növeljék a pánikot és zűrzavart, amely már jelen volt a menekültekkel túlzsúfolt városokban

A nemzetiszocialista Németország nem akart háborút, őt belekényszerítették ebbe azok, kik mindig a háttérből, aljas és sunyi módon törnek a vesztünkre. Nem is egy náci "háborús bűnös" mondja ezt, hanem immár egy németországi zsidó író is. Ő, Emil Ludwig írta még a háború kitörése előtt: “Hitler nem akar háborút, de a végén mégis belekényszerül, nem ebben az évben, hanem majd később.” (Les Annales, 1934. június). Vajon Ludwig honnan tudta ezt?

A Roosevelt által kiadott „feltétel nélküli megadás” nevű rendelet miatt vált a meggyengült német ellenállás, a barbárok elleni küzdelem végső erőfeszítésévé. De Drezdának, Németország történelmi ékkövének ehhez nem sok köze volt. Nyílt várossá lett nyilvánítva, pedig német katonai támaszpontok, hadigyárak és célpontok nem voltak a városban, legalábbis nem olyan jelentőségűek, amely indokolta volna a város porig bombázását. A város 600 ezer lakosa a bombázás előtti napokra kb. másfél millióra duzzadt, az oroszok elől menekülők miatt. A főpályaudvar tömve volt emberekkel, ezrek éltek a szabadban, ahol éppen helyet találtak maguknak.

Drezda teljesen védtelen volt, légvédelmét a keleti front földi harcaira csoportosították át. A német civil aztán megtapasztalhatta, hogy menekülve a rémséges szovjet elől, bízva a nyugatiak emberségesebb viselkedésében, cseberből vederbe esett.

Ami következett, az nem egyszerű rémálom, hanem maga **a valós holokauszt!** Nem, nem a zsidók által összeollózott mendemonda és médiabomba, hanem a brutális valóság. **Maga az angol sereg is kissé értetlenül állt a Drezda bombázását kiadó parancs hallatán. Sir Robert Saundby, a British Bomber Command helyettes parancsnoka nem hitte, hogy ez katonai szükségesség lenne**. Amikor a parancs megérkezett, ez annyira zavarta, hogy külön kérdést intézett a légvédelmi minisztériumhoz. Kérdését a minisztériumból Jaltába küldték **Churchill**hez.

A válaszában, a II. világháború egyik legjellemtelenebb alakja **egyértelmű utasítást adott: az első adódó alkalommal Drezdát bombázni kell!**

A rémálom február 13-án, 22 óra 9 perc és 0 óra 55 perc között kezdődött el.

Két hullámban **800 brit bombázó 400 000 gyújtó- és 4500 robbanóbombát dobott a városra.** Az angolok egy alaposan előkészített terv alapján intézték a csapást, amely hatalmas tűzvihar létrejöttét okozza majd. **A célpontot, ami a város közepe volt, először gondosan megjelölték céljelző bombákkal**. Az első jelzőbombát, amint azt a Royal Air Force a bombázással egyidőben készített fényképfelvételei igazolták, 250 méter magasságból dobták Németország legnagyobb kórházi területére. Ezt követte a szőnyegbombázás, amely a körzetet lángba borította.

A második bombatámadást, amely főleg gyújtóbombákból állt - három órával későbbre tűzték ki, hogy a tűzoltók és az időközben a szomszéd városokból helyszínre érkezett segítség is áldozatul essenek. A cél ismét a város közepe volt.

A nyolc kilométerre fekvő Luftwaffe-repülőteret, ámbár a „karácsonyfa”bombák megvilágították, mellőzték az angol repülők, megtartva bombáikat Drezdának. Nem tapasztaltak ellenállást a levegőben, a szárazföldön elhelyezett légvédelmi ágyúktól sem kellett tartaniuk, mert Drezdának nem voltak légvédelmi fegyverei. A várost tervszerűen szőnyegbombázták, miközben egy bombázási szakértő irányította a gépeket a város még nem égő külvárosaihoz.

A tűzorkán óriási volta leírhatatlan volt, a hazatérő repülők 400 kilométer távolságból is látták a fényét.

És mintha ez se lett volna elég: **másnap 1350 amerikai Flying Fortress támadta a még mindig égő várost.** A kísérő vadászgépeket utasították, hogy szálljanak le a háztetők magasságba és gépfegyverezzenek mindent, amit látnak. Így rálőttek a városból menekülő lakosságra és mindenre, ami mozgott.

Így február 14-én, Valentin nap délben **311 amerikai bombázó fejezte be a mészárlást.**

Legendák keringenek arról, hogy számos pilótának még a tömeggyilkosságban való közreműködés sem volt elég, hanem örömüket lelték a pincékből előtámolygó nők és gyermekek, valamint a keletről érkezett menekültek mélyrepülésben történő legéppuskázásában.

Összesen 3749 tonna bomba zúdult a városra, ennek 75 százaléka gyújtóbomba volt. Az egyik kórházban 200 személy halt meg, köztük 45 várandós anya. A város egyes részeit hetekig nem lehetett megközelíteni, olyan heves volt a tűz. Az akkori német beszámolók 250 ezer áldozatról beszéltek, ami – tekintve a keletkezett óriási tűzvihart és az ebből fakadó oxigénhiányt – inkább tűnik hihetőnek, mint a manapság elfogadott 60-80 ezer. Az amerikai Air Force mindezzel még nem elégedett meg, és március 2-án, majd április 17-én újból bombázta a várost. Megjegyzendő, hogy ez utóbbit csak az angol történészek jegyezték fel, az amerikaiak nem említik.

Gépfegyverrel lőtték az Elbába a nőket és a gyermekeket

Ezt az életbe vezető kis ösvényt az alacsonyan szálló angol és amerikai gépek, a két napos bombázás után is, napokon át többször bombázták, és a menekülő öregeket, nőket és gyerekeket a fedélzeti gépfegyvereikkel ezrével lőtték bele a folyóba.
Miért bombázták Drezdát?
Az angolok - rémtettük igazolásaként - **rögtön a támadások után kijelentették, hogy a város tele volt „nagy lőszergyárakkal”**. Ezt az amerikai újságok hűen megismételték. **Valójában**, radar- és elektromos alkatrészeket gyártottak tizenöt kilométer távolságra a város központjától és néhány kisvállalat repülőgépalkatrészt és más kisfontosságú alkatrészt gyártott, de **egyetlen ilyen üzem sem volt az angol repülők által célba vett zsúfolt területen belül**.

"A bombázásnak alapvetően a német munkásnegyedek ellen kell irányulnia. A jobb körökhöz tartozók házai szellősebben terülnek el, és ezért kényszerűen nagyobb a bombaigényük" - jelentette ki Winston Churchill brit miniszterelnök, miközben a vége felé közeledő háború során, Európa egyik legszebb városában, az "Elba-parti Firenzében" mit sem sejtettek a közelgő iszonyatról.

A másik félrevezetés, sőt később kiderült, hogy hazugság az volt, hogy a szovjetek kérelmére bombázták Drezdát. Az idők folyamán kiderült, hogy ez csak az európai bábkormányok hazugsága volt. **Amikor a jaltai konferencia jegyzőkönyveit nyilvánosságra hozták kiderült, hogy az oroszok** ugyan **kérték, hogy a szövetséges légierő „lebénítsa Berlin és Lipcse gócpontjait”, de Drezdát nem foglalták bele**.
Sőt, még az egyébként elég kegyetlen szovjetek is visszautasították Drezda bombázását, amire Churchill jóváhagyásával kérte fel őket az angol légierő vezetősége.

A hivatalos történészek a háború után feljegyezték a valóságot: **Drezdát azért bombázták, hogy „növeljék a pánikot és zűrzavart, amely már jelen volt a menekültekkel túlzsúfolt városokban, és hogy Sztálinnak kedveskedjenek**.

” Idézzük a február 18-án a hadsereg legfelsőbb vezetőségének hadiszállásán tartott sajtótájékoztatón elhangzottakból:

„A szövetséges légi főnökök meghozták a régen várt döntést, a német lakossági központok szándékos terrorbombázását illetőleg, mint Hitler elvesztése siettetésének könyörtelen eszközét…”

Kijelenthetjük, hogy **a várost porig bombázó katonák és a számukra kiadott parancsok kiadói, a történelem legnagyobb háborús bűnösei közé tartoznak.**

A mészárlásra sem katonai, sem politikai okuk nem volt, ellenben magukat mindvégig a gonoszság ellen küzdőknek tartották. Képükben maga a Sátán jelent meg, és elhozta a pokol napjait Drezda ártatlan lakóira. Ennél már csak az ugyanabban az évben Japánra dobott atombomba volt kegyetlenebb cselekedet.

Drezda után

A Drezda támadását követő napon, a 48 kilométerre fekvő Chemnitz város bombázására küldték az angol légierő pilótáit. Parancsuk világos volt: „azért mentek oda ma éjszaka, hogy végezzetek a menekültekkel, akik elmenekültek Drezdából.”

Ami Drezdában történt, felülmúl minden képzeletet. A kevés túlélő beszámolói szerint a tűz elől a közeli folyóba ugráló civileket, az alacsonyan szálló angol gépekből kíméletlenül lepuskázták.

Drezda, ez a gyönyörű kulturális fellegvár, építészeti remekműveivel együtt, a szó szoros értelmében porrá égett.

Az elkövetők, a győztes szövetségesek soha nem bűnhődtek emiatt, a történteket, a zsidó nagytőke hírei által uralt közbeszédnek köszönhetően, mai napig elbagatellizálják, tagadják, vagy hazudoznak róluk.

Az áldozatokra történő megemlékezés minden felelős, gondolkodó európai hazafinak kötelessége és egyben eszünkbe kell, hogy juttassa: meg kel büntetnünk a drezdai mészárosokat!

Német hazafiak ezrei vonulnak fel a napokban Drezda utcáin és kijelentik: **a drezdai mészárlás igazi neve: holokauszt!**